

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**

Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 15

MAY 1, 1931

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

DEN DUIVEL PLAATS ONTZEKKEN

Daarom legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een iegelijk met zijnen naaste; want wij zijn elkanders leden. Wordt toornig en zondigt niet; de zon ga niet onder over uwe toornigheid; en geeft den duivel geen plaats. — Efeze 4:25-27.

Geeft den duivel geen plaats!

Zoo klinkt des apostels waarschuwend stem, vermanend de gemeente en de geloovigen in het bijzonder.

In het algemeen had hij de gemeente vermaand om den ouden mensch af te leggen, zooals die in de vorige wandeling altijd had geheerscht en tot openbaring was gekomen, den ouden mensch, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; en om aan te doen den nieuwen mensch, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

Die nieuwe mensch is immers de Christen, zooals hij leeft en zich openbaart uit het beginsel van het nieuwe leven, uit Christus, door den Heiligen Geest in zijn hart geplant. En de oude mensch is de persoon van dienzelfden Christen, zooals de bewegingen der zonde nog in zijne leden zijn, die hen nog zoo dikwijls willen gevangen nemen, beheerschen en de heerlijke openbaring van de genade van den Heere Christus verhinderen.

Die oude mensch moet er onder, moet afgelegd worden, zijne werkingen moeten gedood; die nieuwe mensch moet heerschen, moet zich meer en meer openbaren, moet altijd op den troon zitten, moet wandelen waardiglijk der roeping waarmede God hem geroepen heeft, tot roem en prijs van Zijne genade. Niet alsof het des apostels bedoeling zou zijn, dat de heiligmaking het werk is van het kind van God; dat is en blijft tot den laatsten snik toe het werk van goddelijke genade. Maar wel moet de geloovige in het bijzonder, moet de gemeente als geheel, door de kracht der goddelijke genade, strijden, wakend en biddend, om te midden

van velerlei verzoeking en verleiding der wereld, des boozen en der zonde in eigen gemoed, het nieuwe leven te doen zegevieren en in een heiligen levenswandel tot openbaring te brengen.

Bij deze algemeene vermaning blijft het echter niet. Algemeenheden treffen niet.

De werkelijkheid, maar ook de moeilijkheid van zulk een afleggen van den ouden mensch en aandoen van den nieuwen mensch worden eerst gevoeld, als het alles wordt toegepast op de bijzonderheden van ons veelzijdig leven.

Daarom gaat de apostel voort: geeft den duivel geen plaats! Geeft hem geen plaats door de zon te doen ondergaan over uwe toornigheid; geeft hem geen plaats door de leugen lief te hebben en de waarheid niet te spreken, een iegelijk met zijnen naaste!

De duivel wil gaarne plaats hebben, zoekt altijd naar plaats in de gemeente des Heeren, moet, voor de volvoering van zijn booze plannen tot verwoesting der Kerk, plaats hebben in de harten der geloovigen. En zal hij in de gemeente plaats hebben, gelegenheid om zijn duivelsch werk te verrichten, dan moeten de geloovigen zelven hem die plaats bereiden. Zij bereiden hem dan plaats, maken ruimte voor hem om te kunnen indringen, in hun persoonlijk leven, in hun eigen hart, in 't leven van hun denken en willen, van hun begeeren en handelen, van hun zien en hooren en spreken, in het geheel van hunnen wandel. En daardoor maken ze als vanzelf ruimte voor hem in de gemeente van Christus Jezus. Zoolang een ieder der geloovigen waakt en bidt en strijdt, om den duivel plaats te ontzeggen in zijn persoonlijk leven, zal hij natuurlijkerwijze geen ruimte hebben in de gemeenschap dier geloovigen in de gemeente. Maar ook, zodra de afzonderlijke leden den duivel plaats inruimen in hun persoonlijk leven, op welke wijze dan ook, dringt satan de gemeente des Heeren binnen. En naar zulk eene plaats zoekt de duivel. Hij zoekt naar de beste gelegenheid, om de gemeente af te leiden van het pad des lichts en des levens en haar in de duisternis der dwaling te doen wandelen, om in plaats van liefde en vrede haat en nijd te zaaien, om in plaats van het leven der gerechtigheid dat der

boosheid en der zonde weer tot openbaring te brengen, om den heerlijken glans van het leven der genade in Christus uit te dooven

Hij zoekt daarnaar!

Altijd tracht hij de zwakke punten in het leven der geloovigen en der gemeente op te speuren, om direktelijk tot zonde te verlokken en indirektelijk oog en oor te bekoren voor de verleidingen der wereld en de lusten des vleesches

En geeft ge hem eenmaal een weinig plaats, bereidt ge hem slechts een kleine opening, hij weet zich in te dringen, als de watervloed door den gebroken dijk.

Geef hem geen plaats!

Laat hem niet binnen, als hij lokt en verleidt; open voor hem niet de deur van uw hart; laat hem geen ruimte vinden in het midden der gemeente!

Maar zal hij geen plaats vinden in uw hart en leven en in het midden der broederen, dan is het noodig, dat uw hart en dat de gemeente vol zijn, zoo vervuld met het leven Gods, zoo vol van licht en waarheid, van liefde en vrede, van gerechtigheid en heiligheid, dat deze geheel uw leven in beslag nemen.

Als het huis met bezemen gekeerd is en de duivel het ledig vindt, komt hij terug met andere geesten, om uw laatste erger te maken dan uw eerste.

Als er ergens een hoekje, een klein staanplaatsje ledig is in de kerk van Christus in de wereld, zal de duivel het vinden, om straks de vooraanzittingen te hebben en op den troon te zitten.

Laat hem daarom nergens een plaats vinden, laat hem nergens gelegenheid om binnen te dringen.

Dat hij de gemeente altijd vol vinde des Heiligen Geestes!

Geef den duivel geen plaats!

Daarom legt af de leugen!

Spreekt de waarheid een iegelijk met zijnen naaste!

Zijn we allen, in de gemeente van Christus, die Zijn lichaam is, niet elkanders leden?

De leugen is principieel altijd het tegenspreken van God, zooals Hij Zich heeft geopenbaard. Want God is de waarheid. Hij is een licht en er is geen duisternis in Hem. En al wat Hij getuigt van Zichzelf, van ons, van alle dingen, is louter waarheid. De leugen is daarom het weerspreken van God en Zijn getuigenis.

Op allerlei wijze zoekt de macht der leugen te heerschen. Want van nature zijn wij duisternis en hebben de leugen lief. Onze oude mensch is uit den vader den duivel, die van zichzelf spreekt, als hij liegt, den lasteraar Gods, den tegenspreker des Allerhoogsten, den vorst der duisternis. En daarom is het leven en streven van dien ouden mensch leugenachtig. Nu eens openbaart zich deze macht der leugen als een weerspreken van Gods getuigenis aangaande zichzelf en ons, en een geest der dwaling sluipt de gemeente van Christus binnen, den duivel plaats gevende en hem

spoedig verheffende op den troon. Dan weer werkt ze onder de broederen en waart geheimzinnig rond, als een booze en niet te grijpen schim van achterklap en laster. Of ook kleedt ze ons in het gewaad van schijnvrome huichelarij, waardoor we den naaste bedriegen in betrekking tot onszelf.

Maar, in welken vorm de leugen zich ook openbare, altijd geeft ze plaats aan den duivel.

Niet alleen toch is hij de vader der leugen en woont en werkt hij altijd in de duisternis, maar ook staat de leugen met alle andere zonde in verband. Alle zonde is in beginsel leugen, eene ontkenning van God, een leven los van Hem en Zijne openbaring, een zich keeren tegen Zijn getuigenis, dat alleen de waarheid is. In het spreken van de leugen hebt ge een brandpunt, waarin alle andere zonden zich samentrekken. Zij is eene openbaring van allerlei ongerechtigheid, die in het hart woont, van haat en nijd, van hoogmoed en eigenwaan, van boosheid en allerlei vuilheid, van moord en doodslag, van opstand tegen God en tegen elkander; maar ook is ze op haar beurt een vruchtbare wortel van alle goddeloosheid. Op haar staat het tempel van alle ongerechtigheid; op alle ongerechtigheid drukt zij ook haar stempel. Alle boosheid komt uit haar voort; zij leidt ook weer naar allerlei ongerechtigheid terug. In de leugen heeft de duivel zijn hoofdkantoor, waar hij bij voorkeur zit, om vandaar uit in heel zijn koninkrijk te regeeren. En als de gemeente hem toelaat, om zijn leugenvoet tusschen de deur te krijgen, beslaat hij spoedig in haar midden een voorname plaats. Doet de leugen aan, en gij geeft den duivel plaats

Daarom, legt af de leugen!

Bestrijdt haar in uzelf, in elkander, in het midden der gemeente!

Laat uw mond haar niet spreken; laat uw oor zich niet tot haar neigen; laat uw gelaat haar niet vertoonen; laat uw wandel haar niet dienen tot een deksel; laat uw oog haar niet aanschouwen

En weest vervuld met de waarheid!

Laat uw huis niet ledig worden bevonden!

Spreekt de waarheid, een iegelijk met zijn naaste!

Want de waarheid is uit God! Leert van Hem, Wie Hij is en wie wij zijn, opdat ge moogt vervuld zijn met de kennis Gods en geen plaats in uw hart, geen ruimte in uw midden moogt laten voor den geest der dwaling. Opdat ge ook uzelf moogt kennen en elkander in Christus Jezus en de kennis der waarheid u mag bekleeden met den waren ootmoed des harten, waarin ge u dagelijks kunt vernederen in verbrijzeling des harten voor Zijn aangezicht, en door genade zalig kunt worden; waarin ge in Christus Jezus de broederen kunt liefhebben en het goede voor hen zoeken; waarin ge de een den ander uitnemender kunt achten dan uzelf en samen kunt strijden om te verheerlijken de genade, die in Christus Jezus is!

Want de waarheid is uit God en leidt tot Hem en is de sfeer, waarin alle heil der gemeente kan toevloeien.

Zooals alle zonde leugen is, zoo is alle gerechtigheid

waarheid. Zooals op alle zonde het stempel der leugen is ingedrukt, zoo staat op alle gerechtigheid het stempel der waarheid. Zooals de leugen een stinkende bron is van vele boosheid, van haat en nijd en moord en twist en tweedracht, en spoedig alle ware leven der gemeente zou vernietigen; zoo is de waarheid een rijke en heerlijke bron van alle gerechtigheid en licht en leven, van liefde en vrede, van ootmoed en nederigheid, van eendracht en bloei

Een iegelijk legge daarom af de leugen en spreke de waarheid met zijnen naaste.

Zijn wij niet elkanders leden?

Indien mijn oog mijn voet bedriegt, zal dan het geheele lichaam niet in den afgrond storten?

Wie in de gemeente de leugen spreekt, handelt niet uit liefde tot het lichaam van Christus en tot de leden in het bijzonder, maar in duivelsche zelfliefde, die verwoesting van het lichaam beoogt!

O, welke vuren van verwoesting zijn niet in de Kerk van Christus ontstoken, door het laten heerschen van deze macht der leugen! Welk een ruime en voorname plaats wordt er niet ingeruimd voor den duivel door hen, die in het midden der gemeente de leugen spreken!

Legt dan toch die leugen af!

Laat uw leven toch zoo vervuld zijn met het spreken der waarheid, dat er geen plaats of tijd overblijft voor de leugen!

Geef den duivel geen plaats!

En behoudt den toorn niet!

Ook in het behouden van den toorn, in het verbergen van uw toorn in uwen boezem, geeft ge zoo lichtelijk den duivel plaats!

Neen, niet, dat ge nimmer moogt toornen, wil de apostel. De toorn is niet als zoodanig zondig. En wie nimmer zou kunnen toornen, zou zich daarmee een Gallio betoonen, die zich geen van deze dingen aantrekt.

De Heere God toornt ook en vertoornt zich schrikkelijk!

Bij Hem is de toorn de reactie van Zijn heilig wezen, waardoor Hij altijd Zichzelf op het hoogst bemint en Zichzelf bedoelt en zoekt, en daarom Zich ook keert tegen alle goddeloosheid en zonde, die de heiligheden van Zijn goddelijk Wezen aantasten. Daarom is in Hem dan ook de toorn niet eene opwelling van boosheid, maar een bestendige werking van Zijne vlekkelooze heiligheid. In Zijn toorn is de Heilige een verterend vuur

Daarom kan Zijn kind, dat Zijn leven deelachtig is, ook toornen, mag hij toornen, moet hij toornen, wanneer de heiligheden van Gods Verbond worden aangestast, Gods Naam wordt gelasterd, de heerlijkheid van Zijn Wezen door het slijk wordt gesleurd

Wordt toornig!

Edoch, daarbij dient ge de zeer ernstige vermaning niet te vergeten: en zondigt niet! Heiliglijk toornen is

voor het nog onvolmaakte kind van God niet gemakkelijk. Het veronderstelt, dat ge vervuld zijt met de liefde Gods en oprechtelijk met uw gansche hart ijvert voor de zaak des Heeren en voor de heerlijkheden van uwen God. Het vereischt, dat ge de broederen liefhebt en het welzijn zoekt van de gemeente van Christus; dat ge in de waarheid wandelt en niet uzelfen zoekt, maar de een den ander uitnemender kunt achten dan uzelfen. Heiliglijk toornen vereischt bij u een hoog staand geestelijk leven. En och, dit laatste ontbreekt zoo dikwijls, en het heilige element gaat vooral in den toorn zoo gemakkelijk verloren! We meenden het dan oorspronkelijk wel goed, we blaakten wel van ijver voor de eere Gods en het welzijn der broederen en der gemeente; maar de toorn werd drift en de drift zette wrok en de wrok verandert in haat en nijd en wat eerst heilige toorn bedoelde te zijn liep ten slotte uit op allerlei boosheid.

Wordt toornig, maar laat uw toornen heilig zijn, om Gods wil, om de heiligheden van Zijn Verbond en de heerlijkheid van Zijn Naam en het heil der broederen

Wordt toornig, maar versta dan ook de heilige kunst om te toornen in liefde

En zondigt niet!

Behoudt daarom den toorn niet!

De zon ga over uwen toorn niet onder!

Doet ge het toch, laat ge het vuur van den toorn in uwen boezem branden, gaat ge er mede ter ruste en staat ge er mede van uw leger op, loopt ge er mede rond en voedt ge den vlam van uw toorn bestendiglijk, dan biedt ge den duivel toch weer gelegenheid om ingang te vinden in uw hart, in de gemeente, om zich te plaatsen tusschen u en de broederen; dan geeft ge ten slotte den duivel plaats

Zoekt het voorwerp van uw toorn in liefde.

Laat hem het heilige van uw toornen in liefde, in de liefde Gods, ook in liefde tot de broederen, gevoelen, opdat ge hem, die uw toorn opwekte, moogt gewinnen, moogt vergeven, uw hart van toorn ontlasten, eer nog de zon ter westerkimme neigt

Zoo alleen zal liefde en waarheid de levenssfeer der gemeente kunnen zijn, waarin de duivel geen plaats heeft!

En waar liefde woont, woont God!

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 3 Juni 1931, om 9 uur in den voormiddag te Grand Rapids, Mich., in de Fuller Ave. Kerk.

M. Vander Vennen, Stated Clerk.

GEBOREN UIT WATER EN GEEST

Heel de Schrift getuigt, dat de mensch wederom geboren moet worden, om het Koninkrijk der hemelen te kunnen binnengaan, ja zelfs te zien. Dit volgt reeds uit den toestand, waarin hij zich van nature bevindt. Immers is de mensch van nature boos, en is al het gedichtsel der gedachten zijns harten ten allen dage alleenlijk zondig, Gen. 6:5. Het is boos van zijne jeugd aan, Gen. 8:21. Zooals hij is van nature, heeft hij in het Koninkrijk Gods geen plaats, verstaat hij zelfs van verre die dingen niet, gaat zijn hart er niet naar uit, leeft hij met geheel zijn hart, met verstand en wil en al zijne krachten in de sfeer van een ander koninkrijk, dat van den vorst der duisternis. Hij is in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft hem zijne moeder ontvangen, Ps. 51:7. Daarom kan hij krachtens zijne eerste geboorte geen plaats hebben in het koninkrijk der hemelen. Dat Koninkrijk toch is geestelijk-ethisch en hemelsch van aard. Het is niet uit de wereld, maar het is uit den Vader. Het is niet van beneden, maar het is van boven. Daarom kan wie uit het vleesch geboren is, dat Koninkrijk der hemelen dan ook niet zien. Want wat uit het vleesch geboren is, dat is vleesch en bedenkt ook nooit anders dan de dingen des vleesch, die de dood zijn, Joh. 3:6; Rom. 8:5-8. Zoolang iemand alleen uit den bloede en uit den wil des vleesch geboren is, neemt hij den Zoon nimmer aan, Joh. 1:13. De natuurlijke mensch toch is van beneden, Christus is van boven; wie uit het vleesch geboren is, is van deze wereld, maar Christus en Zijn Koninkrijk zijn van deze wereld niet, Joh. 8:23. En de wereld heeft het hare lief, maar haat degenen, die door Christus uit de wereld zijn uitverkoren, Joh. 15:19. De wereld kan dan ook den Geest der waarheid niet ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet, Joh. 14:17. Zij, die van beneden zijn, zoeken de eer van menschen, maar de eer van God verachten en vertrappen zij; daarom kunnen ze nooit gelooven in Hem, Die de eere Gods altijd bedoelde, noch ook ingaan in Zijn Koninkrijk, Joh. 5:44. Zij zijn uit den vader den duivel en willen de begeerten huns vaders doen, die in de waarheid niet is staande gebleven. Geen waarheid is in hem. Als hij van zichzelf spreekt, dan spreekt hij de leugen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen. Daarom is het voor hem ook onmogelijk, om de sprake van Jezus te kennen en Zijn Woord te hooren, Joh. 8:43, 44. Zij zijn dan ook dood door de zonden en misdaden, in dewelke ze wandelen naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid, onder wien we verkeerden in de begeerlijkheden onzes vleesch, doende den wil des vleesch en der gedachten; en we zijn van nature kinderen des toorns. Zoo komen we ter wereld krachtens onze eerste geboorte, uit den wil des vleesch, in duisternis en zonde, in boosheid en ongerechtigheid van onze jeugd aan, wederspanning tegen God en de eere zoekende van menschen, de duisternis liever

hebbende dan het licht, met slangenvenijn onder onze tong, met voeten, die snel zijn om bloed te vergieten en oogen, die niet slapen, als ze het kwade niet hebben gezien. Daarom is het getuigenis der Heilige Schrift, dat iemand wederom moet worden geboren, dat hij geboren moet worden uit water en Geest, om het Koninkrijk Gods in te gaan en zelfs ook maar te kunnen zien.

Daarmede is ook reeds gezegd, dat deze wedergeboorte in hem niet tot stand kan komen door een werk van menschen, of door de kracht van eigen wil. Dit ligt reeds in den term "wedergeboorte" zelf. Zoo min toch als de mensch oorzaak is van zijn eigene natuurlijke geboorte uit het vleesch, zoo min is hij ook oorzaak van zijne geestelijke, tweede geboorte en ontvanging. Hij kan zichzelf niet vernieuwen. Bovendien volgt dit ook reeds uit zijn natuurlijke toestand. Als hij de duisternis liever heeft dan het licht, zal hij zeker zelfs geen poging wagen om tot het licht te komen; hij zal het slechts vermijden, haten en verachten. Als hij van nature in zulk een toestand verkeert, dat hij de sprake van Christus niet kent, dat hij Zijne woorden zelfs niet hooren kan, dan is hij door zijn eigen doofheid ook tevens afgesloten van alle invloeden van buiten, die hem dat koninkrijk der hemelen zouden kunnen doen ingaan. Als het bedenken des vleesch, waarin hij van nature geboren is, altijd vijandschap tegen God is, zoodat het zich der wet Gods niet onderwerpt, ja ook niet kan onderwerpen, dan is zijn hart toegesloten voor den invloed van de liefde Gods in Christus Jezus. Niemand kan dan ook een reine geven uit een onreine, Job 14:4. Kan ook een moorman zijn huid veranderen, of een luipaard zijn vlekken? Hoe zal dan de goddelooze, die geleerd heeft kwaad te doen, ooit leeren om goed te doen? Jer. 13:23. Neen, het hart is arglistig, meer dan eenig ding, ja doodelijk is het, wie zal het kennen? Jer. 17:9. En er is voor den natuurlijke mensch, noch in den weg van verbetering, noch in den weg van opvoeding, noch in den weg van een beter voorbeeld, noch in den weg van gedurige oefening en betrachtting tot de deugd en uiterlijke tucht, geen hoop op herstel, geen mogelijkheid om te komen tot die wedergeboorte, waardoor hij het Koninkrijk der hemelen zal kunnen zien en ingaan.

Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijne groote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus. Wat de mensch niet vermag, dat doet God. Wat bij de menschen onmogelijk is, dat is voor Hem mogelijk. Hij kan in den verdorven mensch een rein hart scheppen en in zijn binnenste een vasten geest vernieuwen, Ps. 51:12. Hij kan en wil het hart besnijden van Zijn volk en hun zaad, opdat zij den Heere hunnen God zouden liefhebben met geheel hun bestaan en leven, Deut. 30:6. Hij kan de kinderen van Zijn volk onderwijzen, zoodat ze van den Heere zullen geleerd zijn en Hem zullen kennen in grooten vrede, Jes. 54:13. En als Hij hun een hart zal geven, om den Heere te kennen, dan zullen ze Hem tot een

volk zijn en Hij zal hun tot een God zijn en zij zullen zich met hun gansche hart bekeeren tot Hem, Jer. 24:7. Daarom richt het volk zich dan ook tot Hem met de bede: Bekeer mij, zoo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de Heere, mijn God! Jer. 31:18. Hij zal dan ook aan Zijn volk eenerlei hart geven en een nieuwen geest in het binnenste van hen; Hij zal het steenen hart uit hun vleesch wegnemen en geven hun een vleeschen hart; opdat zij wandelen in Zijne inzettingen en Zijne rechten bewaren en dezelve doen; dan zullen ze Hem tot een volk en Hij zal hun tot een God zijn, Ezech. 11: 19, 20. Hij zal rein water op hen sprengen, dan zullen ze rein zijn; Hij zal Zijn Geest in het binnenste van hen geven, waardoor zij een nieuw hart zullen ontvangen en eenen nieuwen geest; en alzoo zullen ze zijne rechten bewaren, om die te doen, Ezech. 36:25-27.

De gerechtigheid van hem, die het Koninkrijk der hemelen zal binnengaan, moet dan ook overvloediger zijn dan die van Farizeën en Schriftgeleerden. Zij bestaat niet in het houden van enkele uitwendige inzettingen, die het hart boos laten en een wandel in duisternis der zonde niet buitensluiten, maar ze is een innerlijke gerechtigheid des harten, die voor den Heere God bestaan kan. Daarom zijn de onderdanen van het Koninkrijk dan ook de armen van geest, degenen, die treuren, de zachtmoedigen, degenen, die waarlijk hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, de vreedzamen, de reinen van hart, de barmhartigen. Zij mogen hier van allen gehaat worden en door de wereld niet worden gekend; alle menschen mogen kwaad van hen spreken, liegende; hun loon zal echter groot zijn in de hemelen. Want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zij zullen vertroost en verzadigd worden. Zij zullen de barmhartigheden Gods smaken en ervaren in hunne harten. Zij zullen God zien en kinderen des Allerhoogsten worden genaamd, Matth. 5:1-12. Wie dan ook dat Koninkrijk wil binnengaan, moet radikaal veranderd worden, moet zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en Jezus volgen, moet zijn leven willen verliezen om het te behouden, moet ingaan door de enge poort en wandelen op den smallen weg, want deze alleen leidt ten leven, Matth. 10:37-39; 16:25. Daarom is het dan ook voor den rijke zoo bezwaarlijk, om het Koninkrijk der hemelen binnen te gaan, als het is voor den kemel om te gaan door het oog van een naald; maar wat bij de menschen onmogelijk is, is mogelijk bij God, Matth. 19:24-26. En daarom nu zegt de Heiland tot Nicodemus, die des nachts tot Hem gekomen was, om van Hem te leeren de dingen van het Koninkrijk der hemelen, dat iemand wederom moet geboren worden, om het Koninkrijk Gods te zien; dat hij geboren moet worden uit water en Geest. Dat is, hij moet van boven geboren worden, zooals hij van nature van beneden geboren is; hij moet geboren worden door de kracht des Heiligen Geestes, zooals hij van nature van het vleesch geboren is; hij moet geboren worden in reinheid en heiligheid des harten, zooals hij door zijn eerste geboorte onrein is,

gansch verdorven en dood in zonden en misdaden, Joh. 3:1-8.

Zoo hebben de apostelen dan ook het Evangelie des Koninkrijks de wereld ingedragen, nadruk leggende op de noodzakelijkheid van deze radikale verandering, waardoor de mensch eerst in het diepst van zijn inwendig bestaan, daarna en daaruit ook in heel zijn bewuste leven en zijn openbaren levenswandel voor God en de menschen omgezet wordt. Soms, ofschoon niet altijd, noemen zij deze verandering met den naam van wedergeboorte. Naar Zijn wil heeft Hij ons immers gebaad door het woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen, Jak. 1:18. En zooals alle goede gave en volmaakte gifte van den Vader der lichten is afdalende, zoo is het ook met deze wedergeboorte, dit gebaad zijn door het woord der waarheid, Jak. 1:17. Zoo ook schrijft de apostel Petrus, I, 1:3: Gelooft zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijne groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot eene levende hope, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden. Deze wedergeboorte is dus het werk van den God en Vader van onzen Heere Jezus Christus. Hij voert dit werk uit, naar Zijne groote barmhartigheid, eene barmhartigheid, die zich strekt, om Zijn volk uit de ellende der zonde en des doods te verlossen; en die groot is, omdat ze niet slechts van die ellende verlost en vrijmaakt, om weer terug te voeren naar den oorspronkelijken staat, maar boven dezen de wedergeborenen verre verheft, om hen deelgenooten te maken van een hemelsch en heerlijk leven. En daarom heeft die wedergeboorte dan ook plaats door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden. Niet alleen toch is die opstanding van Christus de rechtelijke grond voor de wedergeboorte en de zekerheid der zaligheid, die daaruit zich straks openbaart; maar zij is ook het beginsel der wedergeboorte aller geloovigen. Zooals Christus in Zijne opstanding niet terugkeerde tot de aarde en het aardse, maar bekleed werd met een hooger, met een hemelsch leven, zoo ontvangen in de wedergeboorte de kinderen Gods ook het beginsel van dat nieuwe leven, dat Christus uit het graf en uit den dood triumfantelijk heeft te voorschijn gebracht. En daarom is deze wedergeboorte ook het beginsel van een levende hope en strekt ze zich in hope naar de toekomstige vervulling en openbaring van de volle zaligheid. De wedergeborenen uitverkorenen zijn vreemdelingen geworden op aarde, want ze hebben het beginsel van een hemelsch leven ontvangen door de opstanding van Jezus Christus. Krachtens dat beginsel des levens strekken ze zich in hope naar de toekomst, niet zoekende de dingen, die beneden zijn, maar de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods.

Dezelfde apostel spreekt in hetzelfde hoofdstuk nogmaals van de wedergeboorte, als de bron en oorzaak van die reiniging hunner zielen tot gehoorzaamheid der waarheid, waardoor ze elkander kunnen en behooren lief te hebben in ongeveinsde broederlijke liefde en uit

een rein hart. Want zij zijn wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levend en eeuwig blijvend Woord van God, I Petrus 1:23. Zeer ten onrechte hebben zij, die met nadruk de leer van een middellijke wedergeboorte voorstaan en daarom dan ook de roeping door het Evangelie aan de wedergeboorte doen voorafgaan, zich op dit woord van den apostel Petrus altijd willen beroepen. Zij legden er dan nadruk op, dat de apostel hier duidelijk leert, dat de wedergeboorte plaats heeft door het eeuwig en blijvend Woord van God, terwijl hij bovendien in vs. 25 zegt, dat dit hetzelfde Woord is, dat onder hen verkondigd werd. Later hopen we op de kwestie eener middellijke of onmiddellijke wedergeboorte en, daarmee in verband, op de betrekking van de roeping tot de wedergeboorte, meer in bijzonderheden in te gaan. Maar in verband met dezen tekst uit I Petrus moet ook thans het volgende toch worden opgemerkt. In de eerste plaats, dat het wel waar is, dat de apostel hier de wedergeboorte voorstelt als plaats hebbende door het eeuwig blijvend en levend Woord van God, alsmede, dat hij er aan toevoegt, dat dit het Woord is, dat onder hen verkondigd is. Maar daarmee is nog niet gezegd, dat de apostel beweert, dat de wedergeboorte plaats heeft gehad door de *verkondiging* van dat levende Woord. Het levend en eeuwig blijvend Woord van God en de verkondiging er van zijn twee dingen. En als de apostel leert, dat de wedergeboorte door het levend Woord Zelf heeft plaats gehad, namelijk, door Christus, dan gaat het niet aan, om hiervoor in de plaats te schuiven de verkondiging van dat Woord. Wel staat de verkondiging van het Woord met de wedergeboorte in ruimeren zin in verband, want zonder dat Woord en zijne verkondiging komt het tot het bewustzijn van de wedergeboorte niet. En dat de apostel het hier ook heeft over deze wedergeboorte in den ruimeren zin des woords, zooals deze ons bewuste leven raakt, is duidelijk uit het verband en hopen we later breder te ontwikkelen. Maar dat neemt niet weg, dat ook in dezen zin de wedergeboorte toch juist niet plaats heeft door de verkondiging van het Woord, maar door het eeuwig en levend Woord Gods Zelf. Maar in de tweede plaats spreekt de apostel toch in ditzelfde vers ook van de wedergeboorte in den engeren zin, in haar allereerste begin, als hij zegt: gij zijt wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad. Men heeft aan deze moeilijkheid wel trachten te ontkomen, door te beweren, dat in beide uitdrukkingen: uit het zaad en door het Woord, hetzelfde wordt bedoeld en dat de apostel in de eerste uitdrukking figuurlijk in de tweede letterlijk spreekt. Maar in de eerste plaats zou dit niet baten voor eene opvatting van middellijke wedergeboorte, daar, zooals we zeiden, het Woord en de verkondiging er van niet te vereenzelvigen zijn. Maar in de tweede plaats is er in den tekst voor zulk eene verklaring, waarin het zaad der wedergeboorte met het eeuwig en levend Woord van God vereenzelvigd wordt, geen grond. Veeleer is het tegenovergestelde waar. De

apostel maakt hier immers een nauwkeurige onderscheiding. Dit is vooral duidelijk uit het gebruik van de verschillende voorzetsels. Wij zijn wedergeboren *door* het Woord, maar *uit* het onvergankelijk zaad. Het ligt voor de hand, dat de apostel door deze onderscheiding juist nauwkeurig de wijze der wedergeboorte beschrijft. Het zaad der wedergeboorte, het beginsel des nieuwen levens wordt door den Heiligen Geest in het hart gelegd, en daaruit spruit dan het leven der wedergeboorte op. Dit ontspruiten van het zaad der wedergeboorte echter kan niet plaats hebben dan door eene werking van het eeuwig blijvend en levend Woord van God, waardoor Hij den levend gemaakten zondaar krachtdadiglijk roept, hem oogen geeft om te zien en ooren om te hooren. En deze krachtdadige roeping ontvangt bewustens inhoud, doordat dit levend en eeuwig blijvend Woord van God nu ook onder ons wordt verkondigd. Ofschoon we dus hier niet willen beweren, dat degenen, die de wedergeboorte als middellijk zich denken, gansch en al geen grond hebben voor hunne bewering (mits ge de wedergeboorte uit een bepaald oogpunt beschouwd, zooals b.v. ook geschied in Jak. 1:18); en we ook niet willen zeggen, dat in geen enkelen zin des woords de roeping aan de wedergeboorte voorafgaat, houden we toch staande, dat het beroep op I Petrus 1:23 geen steek houdt.

De apostel Paulus gewaagt van de wedergeboorte letterlijk slechts op één plaats, namelijk, in het welbekende woord van Tit. 3:5: Heeft Hij ons zalig gemaakt niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Gewoonlijk ziet men in deze woorden eene heenwijzing naar den Doop. Deze is dan het bad der wedergeboorte. Ofschoon het nu waar is, dat de heilige doop wel als een bad der wedergeboorte kan worden beschouwd, als ge de wedergeboorte in den breederen en vollen zin des woords opvat, toch gaat het niet aan om te zeggen, dat de apostel hier de doop een bad der wedergeboorte noemt. Er is geen principieel bezwaar om in den breeden zin des woords den doop een bad der wedergeboorte te noemen. Veeleer geeft de Schrift hiertoe wel aanleiding. Immers worden we in den doop met Christus in Zijn dood begraven en staan we uit den doop met Hem op tot een nieuw leven, Rom. 6. In het doopbad blijft naar deze voorstelling dus de oude mensch geheel achter in beginsel, en uit dat bad staat de nieuwe mensch met Christus op, gerechtvaardigd en geheiligd en dus wedergeboren. Vat ge dus het wedergeboren worden op in den breederen zin, als namelijk ons bewustzijn veranderend en heiligend en ons omscheppend tot een nieuwen mensch in Christus Jezus, dan is de doop (niet natuurlijk het uitwendig waterbad, maar het wezen van den doop) wel te beschouwen als een bad der wedergeboorte. Maar dit neemt niet weg, dat in Tit. 3:5 de zaak toch juist andersom staat, als ze wordt voorgesteld door hen, die handhaven, dat de apostel het in de bewuste woorden heeft over den doop.

Hij spreekt niet over den doop, maar over de wedergeboorte. Hij noemt dan ook niet de doop een bad der wedergeboorte, maar juist andersom noemt hij de wedergeboorte een bad. Ten hoogste hebben we dus in deze woorden eene zinspeling op den doop. En de wedergeboorte zelve wordt hier een bad genoemd, ons reinigende van ongerechtigheden.

Maar ofschoon de term als zoodanig slechts eenmaal voorkomt in de brieven van den apostel Paulus, de zaak zelve der wedergeboorte wordt op deze wijze en op vele plaatsen door hem voorgesteld. Immers, hij leert ons, dat hij, die in Christus Jezus is, een nieuw schepsel is geworden; het oude is bij hem voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden, II Cor. 5:17. En zoo zijn wij Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus, tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen, Efeze 2:10. Als de apostel den geloovige een nieuw schepsel noemt, als hij het werk der genade, waardoor de zondaar wordt veranderd en bekwaamd in goede werken te wandelen, omschrijft als een nieuwe schepping, dan is dit wel niet zoo te verstaan, dat de zondaar *wezenlijk* een ander schepsel wordt; maar toch ligt hierin uitgedrukt, dat de geestelijk-zedelijke verandering, die in den zondaar door genade tot stand wordt gebracht, door niets minder dan een scheppende, zij het dan ook herscheppende, daad Gods tot stand komt. Bovendien moet niet worden vergeten, dat de apostel Paulus bij voorkeur spreekt van de roeping, waarin dan het werk der wedergeboorte ligt opgesloten. Door deze roeping Gods verstaat Paulus die scheppende en almachtige daad Gods, waardoor datgene, wat Hij roept ook werkelijk tot stand komt. Want Hij maakt de dooden levend en roept de dingen, die niet zijn, alsof ze waren, Rom. 4:17. Want, die Hij tevoren gekend heeft en verordineerd om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden, dezen heeft Hij ook geroepen, Rom. 8:30. Deze geroepenen zijn voorts levend gemaakt met Christus, zijn met Hem opgewekt, met Hem gezet in den hemel, zijn met Hem begraven door den doop in den dood, om ook met Hem op te staan tot een nieuw leven, Gal. 3:1-3; Efeze 2:1, 5; Rom. 6:3, v. Door zijne eigene krachtdadige roeping uit genade heeft het Gode belieft Zijnen Zoon in den apostel te openbaren, Gal. 1:15, 16. En hij kan jubelen, en alle geloovigen mogen het met hem belijden: Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij, en hetgeen ik nu in het vleesch leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft en zichzelf voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:20. Daarom is dan ook de inhoud van de roeping Gods: Ontwaakt, gij die slaapt en staat op uit de dooden; en Christus zal over u lichten, Efeze 5:14. Het werk Gods, dat de apostel Paulus aanduidt door de roeping Gods, is dus *wezenlijk* hetzelfde als de wedergeboorte.

Zooals bij den apostel de roeping op den voorgrond treedt, zoo spreekt de apostel Johannes bij voorkeur uit het oogpunt van de wedergeboorte. Immers is de hoofd-

gedachte, die vooral in zijn eersten brief telkens weer op den voorgrond treedt, dat de geloovigen het leven Gods deelachtig zijn uit genade en dat leven Gods geroepen zijn te openbaren, als kinderen des lichts. Daarom beschouwt hij dan ook de geloovigen voortdurend uit het oogpunt van hun geestelijk kindschap Gods. Zij zijn uit God geboren. Daarom bezitten ze het leven Gods. En door dat leven gemeenschap hebbende met God, wandelen ze nu in het licht. Ziet, hoe groote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk, dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden; daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent, I Joh. 2:1. Nu zijn wij dan ook kinderen Gods, en ofschoon het nog niet geopenbaard is, wat wij zijn zullen, toch weten we, dat we Hem gelijk zullen zijn, want we zullen Hem zien gelijk Hij is, 3:2. Die de zonde doet, is uit den duivel; maar een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren. Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels dan ook openbaar. Een iegelijk, die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijnen broeder niet liefheeft, 3:9, 10. Wij zijn dan ook uit God en die God kent, hoort ons; die uit God niet is, hoort ons niet, 4:6. Daarom moeten we onszelfen dan ook openbaren in de liefde tot elkander, want God is liefde en een iegelijk, die uit God geboren is, die heeft ook lief en hij kent God, 4:7. Dit geboren zijn uit God openbaart zich ook in het geloof, want een iegelijk, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren; en een iegelijk, die liefheeft Dengene, Die geboren heeft, die heeft ook lief dengene, die uit Hem geboren is, 5:1. En die uit God geboren is, overwint de wereld, die uit God niet is, 5:4. Zoo hebben dan de kinderen Gods het eeuwige leven en het verstand om den Waarachtige te kennen, want zij zijn in den Waarachtige, namelijk, Christus Jezus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven.

H. H.

BEKENDMAKING

Dinsdagavond, 2 Juni, om zeven uur, vergadert het Curatorium der Theologische School in een der lokalen van Fuller Ave. Kerk.

Jonge mannen, die begeeren opgenomen te worden als student aan onze School, worden op deze vergadering verwacht.

De adspiranten moeten voorzien zijn van een bewijs van lidmaatschap van een onzer gemeenten, en tevens een aanbeveling hebben van hun respectieve kerkeraad.

M. Vander Vennen, Secr.

JACOB IN HARAN

Jacob, greatly refreshed by the message of his vision, sets out with new hope and a confidence restored, for the residence of his uncle. Turning east from Bethel, he passed along the northern edge of the Arabian desert and came "into the land of the people of the east." In the plain of Haran he spies a well and three flocks of sheep nearby waiting to be watered. He is soon in conversation with the shepherds. From them he learns that they came from Haran, and were well acquainted with Laban. In reply to Jacob's question, Is he well, they say, He is well, and add that his daughter Rachel cometh with the sheep.

Jacob wants to be alone at the well when Rachel arrives. So he says to the shepherds with whom he had been in conversation: "Lo, it is yet high day, neither is it time that the cattle should be gathered together. Water ye the sheep and be gone."

The shepherds cannot comply. The sheep, they say, cannot be watered until all the flocks be gathered together and the stone be rolled away from the well's mouth. The well, it seems, was the joint possession of all the ranchers of that vicinity, and the mutual agreement seems to have been that each shepherd put off watering his flock until all the flocks be gathered at the well; that then the stone be rolled away from the well's mouth, the sheep watered, and the stone be again put upon the well's mouth in its place.

In the meantime Rachel arrives at the well with her father's sheep. Jacob sees at a glance that she is a beautiful and well-formed maiden. A great desire to be of service to her takes hold of him. Surely, he may have said in his heart, surely, my wife is before me. He looks on her countenance, on her form, on her outward appearance. It seems not to occur to him that, whereas the Lord looks at the heart, this maiden by whose beauty he is captivated may not be her whom the Lord had selected for him.

Drawing near, Jacob rolled the stone away from the well's mouth without the assistance of the other shepherds, it seems. He is strong now. Her beauty had awakened in him all his latent power. He wants to give her a demonstration of his great might.

Having rolled away the stone, he watered the flock of Laban, his mother's brother.

He then kissed Rachel by way of greeting. In doing so, he remained within the bonds of what in his day was deemed proper, as he was her relative. Like a true oriental, he lifted up his voice and wept. What should have preceded the greeting now followed: he made known unto her that he was her father's brother and her mother's son. Leaving her sheep at the well, she ran home to tell her father who was at the well. Her news greatly delighted him. Rushing down to the well, he soon had Jacob in his arms and kissed him repeatedly. He then brought him to his house.

Jacob rehearsed in the presence of his uncle what

he had told Rachel. That he did not tell this relative of his that he had been compelled to flee from the results of his sin, that he spake not of the deplorable state of affairs at home, is evident from Laban's reply: "Surely thou art my bone and my flesh."

For a whole month Jacob continued as a guest in Laban's house; during which time he showed himself up as a capable shepherd, as a man who could be of great use to a rancher. Already at the well he had behaved as a personage of exceptional skill and strength. His dexterity must have amazed Rachel. In rehearsing in the ears of her father, his witness concerning himself, she may be supposed to have described with considerable fervor his skill and willingness to lend a hand when their was work to be done, so that he had risen before Laban's mind as a man of rare excellence. In response to his daughter's report, Laban had hastened to the well and had taken his nephew in his arms and clasped him to his bosom. After a month of voluntary and free service on the part of Jacob, he was firmly convinced that he would do well to attach this nephew to his household.

So Laban said to Jacob, "because thou art my brother, shouldest thou therefore serve me for nought? tell me, what shall thy wages be?"

Though Scripture does not say outright, from the data at hand it may be gathered that Laban had clearly perceived that Jacob for some reason or other had run away from home and was most reluctant to return. Though the son of a rich pastoral prince he had come as the fugitive, as the vagabond, comes, empty-handed and alone. A month had passed by during which time it had become apparent to Laban that this relative had come to stay at least for a season. Questions arose in his soul, Why had he come? What did he want? Had he set out in quest for a wife? Why then did he not speak up, declare his intentions?

Did Laban perhaps know the full truth? Had Jacob told him all that had happened? In all likelihood not. Of this Laban felt certain, however, that Jacob's departure had been sudden and forced, thrust, so to say, upon him. He knew that for this reason Jacob was more or less at his mercy, in his hands, so that he could do with him pretty much as he pleased. He felt certain that his nephew would be quite ready to acquiesce in most any kind of treatment, or enter into most any kind of agreement with him for food, raiment and a place to sleep.

Laban actually resolved to take advantage of Jacob's plight. However, arriving at the end of his career in Haran, Jacob was in the possession of the unmistakable evidence that Jehovah had gone with him into exile. After twenty years he returns to Canaan a rich man.

Apparently Laban meant well with Jacob and was bent on affording him fair enough treatment. Seemingly Jacob's interests lay close to his uncle's heart. He takes cognizance of the fact that Jacob is a relative of his. He would therefore give him a start in life by

remunerating his services. "Because thou art my brother," he said to Jacob, "shouldest thou therefore serve me for nought? tell me, what shall thy wages be?" Jacob replied: "I will serve thee seven years for Rachel thy younger daughter."

It is certain that Laban had anticipated this answer; for, to begin with, it could not have escaped his attention that Jacob loved his younger daughter. Further, though ignorant of the exact state of affairs in Jacob's family, he could not fail to realize that at least one of the reasons that brought his nephew to Haran was his resolve to find him a suitable wife among his kinsmen. Jacob's sole consideration at this juncture was his marriage. For he was well along in years. Add to this that he had no presents (the customary dowry) to give and it will be readily seen that what Laban virtually said to Jacob was: "Thou wouldst marry my daughter? Indeed! But where is thy dowry? Thou hast none; for thou art but a vagabond; but I cannot give her to thee for nought. How much service wilt thou give to me in exchange for her?"

Jacob as was said agrees to serve seven years for Rachel the younger daughter. And Laban replies: "It is better that I give her to thee, than that I should give her to another man; abide with me."

The bargain is closed. Laban has sold his daughter. Yet he speaks of his having giving her away. A concurrence of events — Jacob's forced flight, his poverty and love for Rachel — afforded Laban the opportunity of virtually enslaving him whom he had admitted to be his brother. Of this opportunity he availed himself though in doing so he had to barter away his daughter as men in those days would barter away strangers and foreigners bought on the slave market or led home as trophies of war. "Are we not counted of him strangers? for he hath sold us . . ." remarked Jacob's wives some twenty years later.

Was then Laban not entitled to the dowry? It is certain that in those days the bridegroom gave presents to the family of the maiden. The custom arose no doubt from the desire to honor the parents of the bride so that the dowry was not so much pay turned out in exchange for a human, but a token of esteem. When, however, as in the case of Laban, the parent refused to give to a poor man his daughter if the dowry was not forthcoming, it (the dowry) necessarily took on the character of a price paid out in exchange for a slave.

What Laban should have said to Jacob is: "Thou art my brother and a poor man. Thy plight is such that thou canst not turn out to me and my family the customary tokens of esteem. I do not demand them. I take great pleasure in giving to thee my daughter for nought; for thou art my brother, and the blessed of the Lord, the seed in whom all the families of the earth shall be blessed. Thou fearest God. Let therefore thy wages be, not my daughter, for she is my child, I cannot sell her, — let thy wages be flocks and cattle."

Laban was not capable of right and generous treatment. He was a thoroughly profligate character, a wicked personage, small-souled and avaricious, whose only consideration was material gain. His children were of value to him only as stepping stones to worldly success. He stood ready to express their souls to most any kind of injury if only the injury could be turned into a source of profit for himself.

Yet should we take Laban at his word we would say that what moved him to give his daughter to Jacob was a genuine concern for her well-being; for, according to his speech, he gives her to a man whom of all men he deemed most suitable. Said he to Jacob: "It is better that I give her to thee than that I give her to any other man." What he would have said, had he put into words the thoughts of his heart is: "It is better *for myself* that I give her to thee than that I give her to any other man; for from thee I shall receive in exchange for her fourteen years of faithful and skilled labor without being compelled to give her the dowry that parents are wont to give to daughters given away in marriage."

As to Jacob, he had played into his unscrupulous uncle's hands. Though having kept himself within the bonds of propriety, he had without a doubt so behaved that it had become plain to all that his entire happiness was bound up in Laban's younger daughter. Rachel's beauty had turned his head and so impaired his judgment that if ever he was in the need of a wise counsellor to guide him, it was then. Throwing all self-restraint to the wind, he in all likelihood had given free play to his emotions and carried his heart on his sleeve so that if there was one thing that stood out clear before Laban's mind, it was that this love-sick Jacob was ready to make any kind of a sacrifice to gain the object of his love. Small wonder that when the question was put to him: "What shall thy wages be?" his quick response was: "I will serve thee seven years for thy younger daughter." A tremendous price he would pay for a maiden, who, as we shall have occasion to show in the sequence, bore him no love, and whose chief asset, at least at this juncture, was her physical beauty and charm. Jacob's foolish bargaining can, of course, be easily explained but not justified. Few, similarly afflicted, would have carried on differently than he.

Laban had another daughter whose name was Leah. She was not as beautiful in her countenance and as well formed as her younger sister, but her eyes were tender, not, as the prevalent view has it, defective in the sense of weak, dull, moist or bleared, but, in distinction from Rachel's eyes, which perhaps were black, sharp, full of life and fire, — tender, soft, beautiful. They were eyes that set her off from her sister as a maiden with a gentle disposition and with a heart capable of a great and tender love. And the sacred record is interspersed with notices leaving no doubt that this heart beat for the fugitive nephew. Not

Rachel but Leah loved Jacob. This accounts for it that Rachel could permit herself to be substituted by her elder sister and that the latter was willing to be passed off on Jacob as Rachel. Had Rachel loved Jacob as she should, she could not have surrendered him to her sister. That the fraud was perpetrated without her knowledge is a view to unlikely for serious consideration.

It is plain that Leah was the woman meant for Jacob. And the Lord made it easy for him to recognize in her his wife. Spiritually, she, as compared with her sister, was a woman of superior excellence. Her adorning was not so much facial beauty and comeliness of form, but "the hidden man of the heart, in that which is not corruptible, even the ornament of a meek and quiet spirit, which is in the sight of God of great price." Such must be the meaning of the notice: "Leah was tender eyed; but Rachel was beautiful and well favored." The Hebrew word for *tender* does not bind one to the view that Leah was a repulsive looking woman because of some defect on her eyes. What the Sacred Writer would have us know is that Jacob, intoxicated by Rachel's dazzling beauty, took no notice of Leah's spiritual graces. This was his error, yea, his sin. In choosing a wife, he counseled not with the Lord but with the flesh. His question was not, 'Is she a woman that will stand shoulder to shoulder with me to war the warfare of Jehovah in our prospective household,' but, 'does she stimulate my sensuous nature.'

In addition to her moral fitness, Leah's heart went out to Jacob. And she may be supposed to have furnished him with sufficient evidence of the love she had to him. Rachel, on the other hand, may be supposed not to have encouraged his advances so that it should not be said that he had fallen a victim to her wiles. Not her love for him but her beauty had enticed him. Had Jacob therefore been spiritual enough to take home to his heart the voice of God as it came to him through the aforesaid state of affairs, he would have put Rachel out of his thoughts and in due course of time sued for the hand of Leah. With Rachel out of his mind, he would have returned to the Lord and to himself, and turned to the woman who truly loved him. Again normal, he would have sketched out a plan of action which, when executed, would have placed him beyond the reach of Laban's avarice.

As it was, however, Jacob passed by the tender-eyed daughter, who, as we shall have occasion to see in the sequence, feared and served Jehovah, and clave with all his heart to the superstitious, peevish, and self-willed though beautiful Rachel.

Finally he could claim her; upon the expiration of and not at the beginning of the seven years. The phrase, "for my days are fulfilled" cannot mean in the setting in which it appears, "I am well along in years; give me therefore my wife," but must mean, "Whereas the season of service agreed upon has expired, I come

to claim my wife." Laban made a nuptial feast to which he invited all the men of his locality. The magnitude of this feast, its hustle and bustle, was meant no doubt to blind Jacob, to throw him off his guard, and thus make it easy for Laban to go through with his deception. The bride in those days was brought to her husband veiled. Taking advantage of this custom, he placed in Rachel's room her elder sister Leah.

The following morning Jacob took Laban to task. To Jacob questions: "What is this that thou hast done me? did I not serve thee for Rachel? Wherefore then hast thou beguiled me?" Laban replies that he had acted in agreement with the prescriptions of the custom of the land. In his country the younger was not given before the firstborn. His retort partakes of the character of mockery. The question was not what convention ruled or required but what he had agreed to turn out in exchange for services. Here Laban shows himself up as a thoroughly cruel and unscrupulous personage; as a man with a word of honor altogether devoid of binding power. That he had dared to afford his nephew this kind of treatment can only be explained from the latter's inability to press his claims. A stranger in Haran, friendless and poor, what could Jacob do? Nothing at all. Of this Laban was well aware. What he failed to take into account was that Jacob's friend was the mighty Jehovah; and that this Friend had gone with him into exile to mark and avenge every wound that godless men might inflict upon him.

What did Laban think to achieve by his treachery? The enslaving of his brother for another seven years. Said he to Jacob: "Fulfil her week, and we will give thee this also for the service which thou shalt serve with me yet seven other years." Though the two sisters and their handmaids together were to give birth to the twelve progenitors of the Jewish nation, Jacob's duty was to turn down Laban's proposal. He should have considered that he had been paid in his own coin; that he had experienced his first retribution for having secured by fraud the birthright. He should have understood further that as the Lord had availed himself of his deception to frustrate Isaac's designs, so now the Lord through Laban's treachery had joined him to the wife suitable for him. In a word, Jacob should have recognized in Leah the one woman meant for him, and should therefore have been content to dwell with her alone.

Jacob, however, had set his heart on the younger daughter and meant to gain her at any costs. So he fulfilled Leah's week, and received Rachel to wife also, for whom he again agreed to toil seven years. This union was effected and celebrated at the expiration of Leah's marriage festivities.

Thus Jacob was tricked into a double-marriage. His own weakness and Laban's avarice had worked together in involving him in polygamy. Though all these happenings were the issues of the counsel of the Eternal,

Jacob's double marriage was a violation of the ordinance of God. Many were the sorrows and trials that followed as the consequence of this double union therefore. None suffered like Leah. For she was the unloved, neglected wife. Her whole life seems to have been taken up with the attempt to gain for herself a place in the affections of Jacob. This is evident from the names she gave her children. Let us quote the Sacred Record: "And Leah conceived and bare a son, and she called his name Reuben: for she said, Surely the Lord hath looked upon my affliction; now therefore my husband will love me. And she conceived again and bare a son; and said, Because the Lord hath heard that I was hated, he hath therefore given me this son also: and she called his name Simeon. And she conceived again, and bare a son; and said, Now this time will my husband be joined unto me, because I have born him three sons: therefore was his name called Levi."

The names of these sons are expressive of her powerful experience, of her grief and hope. Reuben, meaning: behold a son; Simeon: hearing; Levi: cleansing or joined.

It is plain that after the birth of the first child her hope ran high. She felt assured that Jacob's love would now be hers. In this, however, she was disappointed. So her hope faded as is evident from the name she gave to her second son. What stood out clearer then ever before her mind now was that she was still the unloved wife. After the birth of her third child her hope again seemed to rise. She felt sure that henceforth she would be put on a footing of equality with Rachel. Again she was disappointed. In her grief she seeks and finds solace with the Lord so that at the feel of her fourth child she exclaimed: "Now will I praise Jehovah." Therefore she called his name Judah. Her four sons are to her the evidence that the Lord knows her grief and looked upon her affliction.

The Spirit of prophecy was upon her when she called her fourth child Judah. The name means that either Judah, that is, Christ, will be praised or that Jehovah will be praised on account of him.

It is significant that Leah owned the covenant-God of promise. He Whom she praised is Jehovah. Had she pleaded upon the promise in the conviction that it was she through whom God would found the seed of His promise? However this may be, this is certain that she was one of God's saints, capacitated by grace to prize and embrace the blessings of the covenant.

Rachel, too, had her grief. She bare Jacob no children. The fruitfulness of her sister vexed her soul well nigh unto death. She was envious of Leah and said unto Jacob, "Give me children or I die." Instead of calming her agitated spirit by proper speech, instead of entreating the Lord for his wife as his father Isaac had done for Rebekah, Jacob lost his patience and in a flare of anger spoke roughly to her as follows: "Am I

in God's stead, who hath withheld from thee the fruit of the womb?"

In her great impatience, Rachel surrendered to Jacob her handmaid that she might have children by her. And Bilhah bare Jacob a son. Rachel, overjoyed, said: "God hath judged me, and hath also heard my voice, and hath given me a son." His name she called Dan, meaning, *judge*, vindex. She thought that God had attended to her plight and, deeming her wronged, had given her this child to take away her reproach. That she was wrong in thinking so is certain. The divine speech that had come to her through the medium of her prolonged unproductiveness is that Leah was the wife favored by Heaven. This speech she should have taken home to her heart and humbled herself before the Lord, instead of forcing upon her husband another wife.

The handmaid bare Jacob another son. And Rachel said: "With great wrestlings have I wrestled with my sister, and I have prevailed." This son she calls Naphtali. With her sister's sons before her eye, she had wrestled with God in prayer for another child. Her prayer was heard. And the child born was to her the evidence that she now occupied the foremost place in the scheme of redemption. How she erred!

The mean spirit of rivalry was also in Leah. She was as jealous of her sister as the latter was of her. She, too, imposes upon Jacob her handmaid who bare him two sons. On the occasion of the birth of the first child, Leah said, "good fortune." And she called his name Gad. The second-born she called Asher, meaning, *in my happiness*; and said: "Happy am I, for the daughters will call me blessed." However, her happiness occasioned by the birth of these children was more or less carnal. It was a happiness that sprang up from the consciousness that, as to the number of children which she could claim as her own, she was still in the lead. Her exclamation at the birth of the eldest son, "good fortune," also shows her declension in faith.

After other painful scenes, betokening an inveterate enmity between the two sisters, Leah at length bare Jacob a fifth son. Also this child she received in answer to her prayer. She called his name Issachar, meaning, "He gives." She said: "God hath given me my hire, because I have given my maiden to my husband." This speech again betokens her love for her husband.

She bore a sixth son which she named Zebulon or "dwelling." This child was to her the pledge that, whereas she had borne her husband six sons, he would dwell with her. Her saying shows that she had made no progress in gaining his love. It also shows that again in this period she fell to brooding upon his unresponsiveness. Her mind was taken up not so much with the Lord as with her husband.

Afterwards Leah bore a daughter and called her name Dinah.

As to Rachel, her prolonged barrenness seems to

have been instrumental in burning the dross out of her — envy and jealousy of her sister — and in raising her to a spiritual plain where she wrestled with the Lord for a child. God remembered her. She gave birth to a son whom she called Joseph, meaning, “the remover,” and “adding.” She said, “God hath taken away my reproach,” and “The Lord shall add to me another son.”

With the history of the fierce rivalry between these two sisters before our eye, the conviction cannot be escaped that also Jacob's home was a home with a heavy cross. The rivalry between his two wives continued, even reappeared after their death in their generations. Joseph was sold into slavery by the sons of Leah. In after years there was a sharp rivalry between the tribe of Ephraim and Judah. Later the ten tribes broke away from Judah and finally disappeared from the stage of history.

G. M. O.

KING SAUL'S FINAL REJECTION

The great bedowin, tribes of the Amalekites, still continued as the hereditary enemies of Israel. At Sinai and in the days of Gideon these nomads had harassed Israel, and now under Saul they had become a ruthless enemy of Judah and Simeon in the south of the land. According to the instruction of Moses they must be exterminated. Heaping crime upon crime they had long ago become ripe for judgment. The sword of their chief Agag had made women childless. Samuel therefore once more came to Saul commanding him in the name of God, who had anointed him king, to undertake a sacred war against Amalek, putting everything under the ban. The ban in its simplest form was the devotion to God of any object living or dead. The object thus devoted was set apart from common use. When an Israelite or the whole congregation wished to devote to God anything, man, beast or field, whether to the honor of God or to be rid of an accursed thing, which also was to the honor of God, it was brought to the priest and could not be redeemed (Lev. 27:28). If living it must be put to death. A deep consciousness of God's holiness and man's sinfulness underlay this law. The wicked thing contrary to theocratic life must be removed, must be committed to him who was the Ruler and Judge of the people. A city might be devoted (Deut. 13:12-17), or a whole nation by the vow of the people (Num. 21:2), or by the command of God (Ex. 17:4). In such a case all human beings and cattle were to be slain; all spoil to be burnt, and the land was to lie idle for some time, and other things devoted to the sanctuary. To spare the devoted thing was a great offense for it showed up the Israelite as a murderer and a plunderer, engaging in the wars of Jehovah for selfish purposes.

Saul did not for a moment hesitate but summoned all Israel including Judah to war and marched at once to the distant smitten district. Warning the Kenites, a friendly Midianitish tribe, who were at peace with the Amalekites to separate themselves from them, he lost no time in making his attack. He surprised Agag, now weakened by the loss of the Kenite allies, took his city which was near Carmel, by Hebron, and slew or made prisoners the entire tribe except a remnant, who saved themselves by flight. Among other captives was Agag himself. The victors moreover gathered a real booty taken by the Amalekites in their wild raids from the caravans passing from the Euphrates to Egypt; vast flocks of sheep and goats and great herds of oxen and camels fell into their hands. But according to the Lord all should have been devoted. Once in their possession the Hebrews were loathe to destroy such a proud and useful record of their valor and drove the flocks before them on their way home.

Saul winked at their disobedience, having neither the courage nor the inclination to hold his servants to the Word of the Lord. What he feared was the loss of his popularity, besides he himself had become rich and was laden down with booty. Such a victory over the renowned Amalekites incited the stinking pride of Saul and Israel. It was the most glorious deed to have crushed the wicked Agag. Israel, as the wicked Assyrian king later, said, By my might and wisdom have I done it. Led back in chains, Agag was brought back with the army to grace its triumphs. Saul's early humility gave place to haughty pride at the thought of such an exploit. In addition to sparing Agag he even raised a memorial in the oasis of Carmel to commemorate his glory.

So it again appeared that the sole impulse that incited Saul to action was haughty pride. His great ambition was to glorify himself in the eyes of the nation. The capture of Agag he considered the crown achievement of his campaign; hence he brought him back as a trophy of war to place him on exhibition as the star witness to his great ability as a military chieftain.

Even before Saul had returned the word of the Lord came to Samuel saying that it had repented Him that He had set up Saul to be king. The utterance, It repenteth me, has caused much difficulty to commentators. To call it an anthropomorphism is well enough but says so little. Let us make an attempt at explanation. Surely the expression cannot mean that man behaves contrary to the expectations of the Lord, and therefore frustrates his counsels; nor can the expression imply that God's love for Saul gave way to divine wrath at the sight of Saul's apostacy; nor that God's heart filled with grief because He discovered that He had made a wrong selection and was therefore compelled to set out on another course thus changing His mind and His plans. Whereas God's counsel is the cause of all phenomena outside of Him, sin included,

it must follow that He causes things to happen about which he as the Sovereign God wills to be grieved and vexed. Take the case of Saul: in decreeing before the world's foundation to elevate him to the rank of king of Israel, God decreed the thing about which He willed and was compelled by the sanctity of his being to be grieved for the simple reason that he willed Saul to be a wicked man. For the same reason the execution of this decree in time, i.e., the event as such, was a matter about which He willed to be grieved so that in a very real sense it grieved the Lord that he had made Saul king. So interpreted the utterance, it seems to me, involves us in no difficulty whatsoever.

Saul had apparently attempted to avoid Samuel and therefore had gone home by the way of Gilgal. Here the king and the seer meet. Saul is the first to speak. Though the spectacle of the approaching seer with a visage registering holy indignation must have filled his soul with evil forebodings, Saul puts on a bold front and utters a greeting, which, though in itself highly reverent, was plainly designed to disarm Samuel and to throw him off his guard. Says Saul, Blessed thou of the Lord, I have performed the commandments of the Lord. The fact that in one breath Saul greets the seer and reports on his military campaign shows that he was at that very juncture condemned by the voice of conscience. If there was one thing of which Saul was keenly aware, it was that he had disobeyed the Lord.

That he dared to maintain his integrity with the bleating of the sheep that should have been devoted, in his and in Samuel's ears, is surprising. It shows how greatly embarrassed he was, confused, and at the same time stubborn. Samuel replies by asking him to explain the bleating of those sheep.

Saul informs the seer that in sparing the sheep he had acted under religious impulses. The altars of God must be supplied, said he. Therefore the best of the sheep and oxen had been spared while the rest were destroyed. What disgusting hypocrisy! With Saul's lying reply in his ear, Samuel becomes stern. His soul fills with a deep resentment so that he finds it easy to announce to Saul his rejection. Says he to Saul: "Stay and I will tell thee what the Lord has said to me this night." Saul is prepared to listen and Samuel continues. He points out to the erring king that as the anointed of the Lord he is duty bound to obey orders and destroy sinners. He ends up with asking Saul why he had not obeyed the voice of the Lord instead of taking the spoil. The expression, "flying upon the spoil" like a beast of prey indicates the carnal sinful impulses under which Saul had acted. Whereas Saul's feigned interest in the altars of Jehovah failed to appease Samuel there is nothing left for him to do but to admit that Jehovah's commands had been disobeyed. However, he now attempts to white-wash his misdemeanor by his partial obedience and by citing the people as the offenders instead of himself, and, thirdly

by again linking up the offense with interest in Jehovah's altars. Says he, I have obeyed the voice of the Lord, I have gone the way he sent me, I returned with Agag and utterly destroyed the Amalekites. Saul then wants Samuel to view his disobedience on the white background of his partial obedience. Saul continues, As to the sheep and oxen, it is true, they should have been destroyed, but the people took of the spoil to sacrifice to the Lord. Samuel replies in such a way that Saul dare not again mention these altars for which the sacrifices were supposed to have been spared. In other words, Samuel knocks from under Saul the last prop. Says Samuel: To obey is better than sacrifice and to hearken then the fat of rams. Thereupon Samuel turns Saul's sin over and compels him to gaze upon its nether side. The nether side of disobedience according to Samuel is rebellion and stubbornness. Thereupon the seer defines rebellion as witchcraft, and stubbornness as idolatry. The witch is the medium of a strange God and the idolator is his devotee. This strange god was Saul himself, his devotee and medium was also himself. What this king had done is to place in the room of the command of Jehovah his own fabrication, the source of which was his own corrupt heart. In obeying his fabrication Saul prostrates himself before his own shrine; in fabricating this command and in putting it into practice, he is his own false prophet.

Saul finally admits that he sinned in that he transgressed the commandment of the Lord. He defines his sin, however, not as wanton rebellion but as weakness consisting in fear of the people. The latter were the cause of his undoing. His confession of guilt has nothing in it of real contrition. It is made under the impulse of an anxiety for his prestige. He would fain hide from the people the breach between him and Samuel. He therefore begs the seer to pardon his sin that he may worship the Lord with him. Samuel refuses to comply giving as his reason that whereas he had rejected the Lord the latter had rejected him.

Had the Lord not already rejected him on the occasion of his failure to tarry for Samuel seven days? The answer is ready: on that occasion the Lord had rejected his house, so that it would in the future not appear as a ruling dynasty. Had not Saul added disobedience to disobedience he would have been permitted to live out his life as a king enjoying the support of God and Samuel. Here then the Lord rejects the very person of Saul and subsequently, so the sacred historian informs us, takes away his Spirit from Saul and gives it to David.

Samuel turns about to depart. Saul takes hold of his skirt and would not leave go with the result that the skirt tears. This is for Samuel the symble of the rending of the kingdom and the giving of it to a neighbor that is better than he. Such is the resolve of the Lord. And, says Samuel, He will not repent nor lie for He is not a man to repent. Here the word repent plainly has the meaning of change of will, design.

Saul now for the first time confesses his sin without involving the people. Again he follows up his confession with a plea that Samuel return with him. The latter yields.

Once in the village he orders king Agag to be brought to him. Agag came tremblingly with a heart filled with evil-forebodings. Says he, Surely the bitterness of death is passed, i.e., Saul the king spared me, thou surely wilt. The Seventy has it that Agag was led into the presence of Samuel in chains, crying in unmanly grief as he came, O how bitter is death. Samuel replies, As thy sword hath made women childless, so shall thy mother be childless this day! From this it may be gathered that Agag had committed many an atrocious crime on his roving expeditions. Samuel is careful to tell Agag that his execution is a matter of justice, demanded by the Lord. So he hewed him in pieces before the Lord.

Samuel thereupon departs to Ramah. Saul went up to Saul-Gilgal. The two men never meet again. Nevertheless Samuel mourned for Saul until the Lord appeared to Samuel and bade him make an end of his grief, to fill his horn, set out for Bethlehem where dwelled Jesse, and anoint one of his sons.

The Final Period of Saul's Career

Scripture states that the Spirit of the Lord departed from Saul. This must have happened immediately upon his personal rejection. Two rejections of Saul are recorded. The first was a rejection not of the person of Saul but of his house as a ruling dynasty in Israel. Here the sin was his wilful sacrifice on the occasion of the invasion of the Philistines.

It should be noticed that, whereas it was his house that was cast aside, he had retained the Spirit of God. Hence the Lord continued to capacitate him for office so that Saul continues to function as Jehovah's vicegerent. This is evident from the fact that after his first sin and before his second great sin he engaged in war with the surrounding hostile nations with complete success, I Sam. 14:47, 48, which reads, So Saul took the kingdom and fought against his enemies on every side . . . and whithersoever he turned himself he smote the Amalekites and delivered Israel out of the hand of them that spoiled them.

Until his personal rejection, so it appears, he retained his kingly heart, his courage, his zeal for war. That he continued as Jehovah's vicegerent after this first rejection is also evident from this that the command to extirpate the Amalekites came to him through Samuel direct from the Lord.

Saul's second rejection was final. Hence the Spirit departs from him, i.e., not the Spirit of regeneration but the Spirit that had capacitated him for office. He loses his kingly heart, courage, daring and zeal for war. He is himself keenly aware of his debility as king; he realizes that something has left him; he knows that the old confidence is gone; he is smitten with what is

today called an inferior complex. In the place of courage came fear and dread for the enemy without and for the rival within. Feeling himself unfit for the place he occupies his heart fills with evil-forebodings. In brief, he has the evidence in him that Samuel's prophecy had been fulfilled.

There is another king somewhere in his realm. Saul was destitute of saving grace, hence he was not the man that could be reconciled with God's ways for him. He has not the grace to step aside and make room for his successor. He cleaves with all his might to his throne and kingdom, and resolves to make away with his rival as soon as he appears.

It is not to be marveled at that in this state he was troubled by an evil spirit of the Lord. This evil spirit though of the Lord is not of course a good angel. That it is stated that this spirit is of the Lord only means that the hordes of hell are under the complete control of God, and though unknowingly, do His bidding and must function as His agents for the coming of His kingdom.

Saul's case is similar to that of Judas. As Judas, so Saul pitches himself over against the Lord's anointed with murderous designs. His heart, aflame with rebellion and hatred for the rival as yet unknown to him, but whom he contemplates killing, was easily accessible to this evil spirit. To use an illustration: when a culprit needs a partner to help him execute his lawless designs, he will approach not a man known for his honesty but a fellow notorious for his criminal deeds. So, too, the devil. The heart he knows he can enter and gain control of is the heart of a man like Saul. Such a heart is the devil's playground. To cope with the devil one must have on the entire armor of God.

G. M. O.

LIEFDE GODS

Liefde Gods! Gij rust der moeden,
Steun der zwakken, troost in smart,
Veilige Ark op 's werelds vloeden,
Heeling voor 't gewonde hart.
Manna, dat de ziel verblijdt,
Toevlucht in verzoekings-tijd!

Liefde Gods! o zielsverblijden,
Vaste hoop voor 't droef gemoed.
Die de zwartste wolk van 't lijden
Zoomt met zilvren morgengloed.
Wat mij hier geloof deed raan
Zal ik namaals eens verstaan!

Liefde Gods! Gij liefdezonne,
Alle heemlen door verspreid!
Gij zijt ook mijn Levensbronne,
Nu en tot in eeuwigheid!
Staamlen moog' mijn jubellied,
Van u zwijgen, kan ik niet.

THE STANDARD BEARER AND OUR YOUNG PEOPLE

A Sign of Interest

Elsewhere in this issue the reader will find a contribution by one of the members of one of our Young Men's Societies, reflecting the sentiments of that society with regard to the Standard Bearer.

For more than one reason we were glad to receive and to publish that contribution; and we sincerely hope it will be followed by others of its kind.

First of all, because it is practically the first sign the Standard Bearer ever received that our young people took any interest in our publication whatsoever. I do not remember that we received a contribution by one of our younger generation before. The fault, I will presume, lay with the Standard Bearer. This does not make any difference just now; gratefully we receive any criticism that may tend to the improvement of our paper. The fact remains, that, if I may express myself in a form of a paradox, this expression of lack of interest is the first sign of interest revealed by our young men. In this we find a reason to rejoice. The contribution may complain about the present form of the Standard Bearer, it nevertheless expresses at the same time, that our young people feel the need of a religious publication in our own circles and of the Reformed type. For this we are thankful.

Secondly, I also rejoice because the contribution assures us that our young people are not growing indifferent to Reformed doctrine and that their lack of interest in the Standard Bearer must not be attributed to the lukewarmness with respect to the truth. The trouble is rather with the form in which the subject-matter is presented. According to the writer our young people would have more articles in which the truth is applied to actual experience, to facts of every day life. And also in this testimony we find a hopeful sign. I believe that also in this respect the writer speaks the truth. In general our young people in Fuller Ave. have shown their interest in Reformed truth. Witness, e.g., the attendance at our Wednesday evening Catechism.

And thirdly, we were glad to publish this contribution, because it not only informs the Standard Bearer that there is a lack of interest among our young people in the present form of the paper, but it also offers some suggestions how our publication might be so improved as to create more interest and better to suit the needs and wants of the younger generation. The criticism is not merely negative; it comes with positive advice.

We repeat, therefore, we hope that this contribution will not be the only one of its kind, but that it may be followed by others.

And what is more, the Standard Bearer promises that it will seriously consider the criticism and try to introduce necessary improvements accordingly.

Perhaps, we could also expect a paper in the future on the question: *What is the Benefit of Our Standard Bearer?*

The present contribution took its original viewpoint from the question: "What is Wrong With Our Standard Bearer?"

But even in its present form, I venture to suppose, there must be some good in it for our young people.

Suppose we try to find it and express it in another contribution.

The Language Question

Our contributor complains first of all about the unequal proportion of Holland and English material in our paper.

The young people, most of them, do not read the Holland language anymore, at least, are not sufficiently acquainted with the Dutch to be able to enjoy and fully understand articles written in that language. And this is, undoubtedly, true. And we can surely not expect that our young people, who in these days have but very little occasion to hear or speak Dutch, will acquaint themselves with the language in order to read the Holland articles of the Standard Bearer.

The writer complains, however, that there is considerably more Holland than English in our paper. He proves his contention from the four issues of the months of January and February of this year.

And also in this complaint he is fully justified. The facts are as he states them.

When the Standard Bearer Association was organized, it was decided that there should be an equal division of English and Holland.

And I believe that, in general, the Holland has been predominant in our paper.

Of course, it must be remembered, that this is not an easy problem to solve. As long as the Standard Bearer has been issued, the staff received complaints from both the Holland and English readers; the former requesting more Holland, the latter demanding that more of the material appear in the English language. The editorial staff is constantly between two fires. And the demand for more Dutch has always been stronger than that for more English. It must not be forgotten that the Standard Bearer is sent to many states of the Union and that in some communities the Holland element is more numerous than in and about Grand Rapids. So you see, that the problem is not as easy as it may appear at first blush.

Besides, the editorial staff was very limited; in fact, for a time it consisted only of two members. And as the writer expresses it, "all is quiet on the Western front," and I too am convinced that we could hear more of the brethren in Iowa. Because of this limited power it is not always easy to publish the required amount of English material.

Nevertheless, the fact remains, that the original decision was to have an equal amount of English and

Holland in our paper, and the author of the contribution is perfectly right in his demand.

The staff will make a serious attempt to remedy this matter and to carry out the original decision more faithfully than was done in the past.

Another question is, of course, whether it would be advisable to publish an English and Holland edition of our paper alternatively, as the writer suggests. There would seem to arise a danger, that before long we would have to publish two papers, supported and subscribed to by two different groups of our people. From a financial point of view this would be impossible, I am afraid. In the future, if the Lord will and our churches may grow numerically, this may be feasible; at present it is impossible.

Neither, it would seem, is this necessary.

The matter could simply be solved by dividing every issue of the Standard Bearer into two departments, an English and a Holland, of twelve pages or twenty-four columns each. It could be stipulated that the first twelve pages of the paper should be all English; the second half all Holland, and that in neither of the two departments articles in the other language might appear.

This would certainly solve the language problem, just as well as by issuing a Holland and an English edition alternatively.

And we would still bear one-another's burdens financially and avoid the danger of necessitating two different papers.

At any rate, we promise to make a serious attempt to remedy this matter in the future.

The Change of Contents

The writer also offers some valuable suggestions with respect to a possible change in the subject-material of the paper.

Some of these could, no doubt, be carried out.

There is no reason, for instance, why there could not be made room for a rubric under the heading: "Current Events as Signs of the Times." Nor is it impossible to leave a definite and limited space for "Book Reviews." And that some of the articles could be abridged is also an undeniable fact, that was suggested more than once.

Whether, however, a change quite as radical as the writer suggests, is desirable, is a different question.

He is of the opinion that one article of the expository type, like the meditation, would be sufficient. All the rest of the articles could then be devoted to subjects of a different nature.

I cannot agree with this view.

It must be remembered first of all, that our paper is no Church publication.

Neither was it the original purpose of the association that publishes the Standard Bearer, that our paper in its general contents should be exactly like a church paper. To be sure, it was to be a religious periodical

of the Reformed type. But its contents were to be devoted to the specific purpose of developing the principles of the Reformed doctrine. Its original purpose was not at all to take the place of a church paper, as may easily be understood from the fact, that when the association for the publication of the Standard Bearer was organized, we were still in the Christian Reformed Church. It stands to reason, that the contents, in harmony with this original purpose, were to be chiefly doctrinal, though from the very beginning it was decided also to devote some space to the application of our principles to matters of every day life and current events. It may be admitted, that in this last respect the Standard Bearer has been weak, partly due to our limited powers. On the whole, however, it has been faithful to the purpose for which it was originally published.

And if from now on the contents of the paper would be chiefly of a practical nature, its doctrinal material being limited to one expository article like the present meditation, the Standard Bearer would be greatly depreciated and certainly it would be far from realizing its original aim.

It would become an entirely different publication.

Its contents would be more like those of an ordinary Church publication, like *The Banner*; though even its expository and doctrinal articles are not confined to the meditation.

Personally, I would greatly deplore such a change.

It would mean, that for a religious periodical of a somewhat higher order than an ordinary Church paper, there would no longer be room in our circles, simply because the taste of the reading public demands material of a different, of a more general nature.

If such should actually prove to be the case, it would be feasible to change the Standard Bearer into a church publication. At one of its last meetings the board of the association seriously considered this step. I was, as I am now, opposed to the proposition, chiefly because I know that the contents of the paper will be changed radically if the Church instead of a free association should publish the Standard Bearer. Nevertheless, if it should prove to be a fact, that there is not a sufficiently wide reading public that is interested in a paper of this kind, I would favor the change to a Church paper.

A paper must have readers, not only because of its need of financial support, but much more because the editors are in need of the assurance that their articles are read. This is especially the case with the writers of the Standard Bearer. They do not write their contributions for the paper in order to fill in their time. They can find plenty of work without writing articles for the Standard Bearer. Hitherto they wrote in the firm conviction that it is necessary for our people, in our day more than ever, to be founded in the truth and that their articles were read. If this is actually not the case, there is no incentive for them to write.

The Standard Bearer as it now is may then well cease to exist and make room for an entirely different paper.

And, therefore, it will be easily understood, that the staff is vitally interested in knowing the attitude of the readers.

Let us hear more of them.

The Other Side of the Question

But, it must be admitted, there is another side of the question.

When there is lack of interest among the readers in a certain kind of publication, in a certain class of literature, the one side to be considered is the reading-material that is offered; if it is, indeed, of such a nature, that it is not worth reading, or that it cannot possibly awake the interest of the readers, it ought not to exist.

If, in this respect, it is defective and could be improved as far as form and contents are concerned, this should be remedied.

And that this is possible in some respects with regard to the Standard Bearer we have admitted in the preceding articles. Though we do not agree with all the writer suggests, we have agreed, that in some respects he is quite right and a change is feasible.

But the other side to be considered in a question of this kind is *the reader*.

Him our contributor left entirely out of view.

He proceeded from the assumption, that if the Standard Bearer does not create sufficient interest among our young people, the blame must naturally be with the Standard Bearer.

But is this entirely true?

At any rate, does it not constitute an equally interesting question as the one the author of the contribution writes: In how far are the young people to blame, when they show no interest in the Standard Bearer?

This ought to be determined just as well.

If the taste of the young people with respect to reading material is entirely good, the Standard Bearer is wholly to blame and it ought to reform itself in order to suit the good taste of the young people. But if there should also prove to be something wrong with the taste of the younger generation, that taste ought to be improved too, before you can expect that the matter of this lack of interest will be remedied.

There is, for instance, the matter of long articles. I have admitted that the articles are sometimes too long and should be abridged. But now I am going to add a word in favor of those long articles. It is this. In a short and snappy article (take for instance: *A Word a Week*, in *The Banner*) it is impossible to develop any line of truth whatsoever. If our paper should consist entirely of short articles it would certainly lose in value.

Now, if our young people see that an article is long,

do they lay it aside, just because of that fact? Will they read only short and snappy articles? Then there is something wrong with their taste.

Another question: what do our young people read outside of the Standard Bearer?

What books are found in their library?

What periodicals are found in their magazine rack?

I wish our young people would send to me a complete list of the titles of books and magazine they read, outside of the Standard Bearer. They need not send their names, I will publish the list in the Standard Bearer and express my opinion. Let us have this inquiry as the beginning of an attempt to create interest in the Standard Bearer.

It will, no doubt, be interesting.

And the point is this: we must also develop a taste for good reading, that may tend to the proper spiritual development of the mind and heart.

Nowadays, there is a good deal of cheap literature, that is worse than worthless.

If we indulge in it we may be sure that we spoil our taste for good literature.

And, of course, the contributor, whom we personally know as having a better taste, does not mean that in such a case the Standard Bearer must nevertheless cater to the spoiled taste of its readers.

H. H.

On April 19, 1931, our beloved parents,

CORNELIUS DOEZEMA

and

GEZINA DOEZEMA,

nee Vander West,

commemorated their 35th wedding anniversary.

We are indeed thankful that the Lord has so richly blessed them these many years, and our earnest prayer is that God, in His grace, may spare and bless them in the future as He has in the past.

Their grateful children,

Mr. and Mrs. Philip Persenaire

nee Doezema

Mr. and Mrs. Mart Doezema

Mr. and Mrs. Charles Doezema

Rev. and Mrs. Adam Persenaire,

nee Doezema

Ann

Jeanette

Helen

And 14 grandchildren.

Grand Rapids, Mich.

Persons desiring to have their Standard Bearers bound, send copies to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. Bound in Black Imitation Leather. Gold Stamped on Back. Price \$2.00. Postage extra.

HET LICHT DER WERELD

Jezus dan sprak wederom tot henlieden, zeggende: Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.
Joh. 8:12.

De hoofdgedachte waarover het in dezen tekst gaat vinden we uitgedrukt in wat we tot opschrift kozen voor ons onderwerp, dat Jezus het licht der wereld is.

Op onderscheidene wijzen en bij verschillende gelegenheden, is het den Heiland er om te doen, om in betrekking tot zijn Persoon en werk, in verband met Zijn Vader en het eeuwig Koninkrijk, of ook wel in verband met alle dingen, zijn onderwijs zoo in te kleeden dat het door de zijnen verstaan kan worden.

Door zich te noemen het licht der wereld sluit Hij zich ook nu aan bij een element aan een zekere gelegenheid ontleend.

Zoo noemt Hij zich soms het leven: Ik ben de Opstanding en het Leven, en dat wel bij en in verband met den dood van zijn voor enkele dagen geleden gestorven vriend Lazarus, die door zijne zusters beweend, door Jezus geliefd, niet meer was, doch die op het machtwoord des Heeren uit het graf zou terugkeeren, en in den kring der zijnen weer in en uit mocht gaan als voorheen.

Ook noemt Hij zich het brood en het water des levens.

De Heere wil dat we zullen verstaan, dat beide èn in het brood èn in het water de vertolking ligt van wat voor ons levensbehoefte dient te zijn. Want het ligt kennelijk in zijne bedoeling om, nadat Hij gewezen heeft op het brood en het water, onze aandacht ten slotte op zichzelf te vestigen, opdat we in Hem het één en al zouden vinden voor de vervulling van al onze noden.

Zoo had Hij gesproken tot de Hem omringende en murmureerende Joden, die in toorn over Hem ontstoken waren, omdat Hij hun gezegd had: Ik ben het brood dat uit den hemel is nedergedaald; gevolgd door zijn: "Ik ben het brood des levens."

De Joden verstonden dit maar al te goed, hadden hunne vaders ook niet hemelsch brood gegeten op de woestijnreize, en waren zij niet gestorven? Welnu, hoe kon deze dan zoo stout spreken en zeggen, dat zoo iemand van het brood eet dat uit den hemel was nedergedaald in der eeuwigheid zou leven? Neen, het klonk hen als ironie en fijn sarcasme in de ooren en hun geest werd ontstoken.

De Heiland verklaart daarna zijn eigen woorden, door er op te wijzen, dat het brood wat Hij geven zal, zijn vleesch is, hetwelk gegeven zou worden voor het leven der wereld. De noodzakelijkheid om te kunnen leven, het middel waardoor leven mogelijk is bestaat enkel en alleen hierin dat *de Heere* voor ons het brood wordt dat ons verzadigt. De welstand van ons leven, van ons aardsch bestaan, hangt af van het brood. Zonder brood, in den zin van wat door het begrip brood

wordt uitgedrukt, is leven onmogelijk. Onthoud den mensch zijn dagelijks voedsel en ge maakt spoedig een einde aan zijn bestaan in den physischen zin des woords.

Geestelijk, zullen we leven, moeten we het brood des levens eten, door Christus gevoed worden, en verzadigd door zijn heilsgoederen, zal er van leven ooit sprake kunnen zijn.

Evenzoo staat het met het beeld van het water. We lezen in Hoofdstuk 4:13, 14 van de ontmoeting des Heilands met een Samaritaansche vrouw. Na een vermoeiende reis rust Jezus een weinig uit, even buiten het stedeke Sichar. Terwijl Hij gezeten is bij een der publieke waterputten, komt er een vrouw om water te halen. De Heere maakt van deze gelegenheid gebruik om door middel van het natuurlijke water, de noodzakelijkheid van het levende water haar duidelijk te maken. Zonder water kan men niet in het leven blijven en moet zelfs het sterkste leven verwijnen en wegsterven. Het is dan ook kennelijk de bedoeling des Heiland, dit water als beeld gebruikend, om het deze vrouw diep te doen gevoelen, dat Hij, de Christus, de noodzakelijke Bron is, waaraan men absoluut behoefte moet hebben, neen, die men als zijn eigendom moet bezitten, zal men werkelijk kunnen leven.

Aan water heeft alleen een dorstige behoefte. Water is, wat het beeld betreft, daarom het leven zelf niet, maar het wijst op een bewuste levensbehoefte.

Er is in het water voor ons natuurlijk leven verkwikking en verfrissching. Het behoudt ons bij het leven, het verfrist en verkwikt ons leven, is dus voor het leven onmisbaar.

Christus is onmisbaar voor ons leven. Zeker, Christus geeft ook leven, maar hadden we nu niets meer dan dat leven van Christus en liet Hij ons daarna weer aan onszelf over, dan zou dat leven ons spoedig be-
geven.

Neen, maar Hij houdt dat leven, het leven der verbondsvriendschap ook in stand, doet ons deelen in die verbondsgemeenschap, en uit *Hem* vloeien ons de waterstroomen van Gods gunst en genade onophoudelijk toe. Daarom, wie het water drinkt, dat Christus geeft zal niet meer dorsten, ofschoon hij eeuwiglijk dat water zal begeeren te drinken, opdat hij bestendig, zonder eenige onderbreking, de eeuwige vriendschap Gods moge genieten, tot in het eeuwige leven.

De begrippen die uitgedrukt worden in brood en water, zien dus op de noodzakelijkheid om Christus te bezitten, als de gever van alle volmaakte giften, waardoor we in de gunste Gods kunnen deelen.

In dezen tekst schuift de Heere een ander begrip op den voorgrond. Het was ongeveer een dag na het Loofhuttenfeest, dus toen het feest nog versch in het geheugen des volks lag, dat de Heere plotseling uitriep: "Ik ben het Licht der wereld." Op de vraag, waaraan dit woord werd ontleend, welk element van dien feestdag stond Israel het scherpst voor de aandacht, loopen de gevoelens wijd uiteen. Er zijn er die

het verbinden aan de lampen of toortsen, die dienden om den dans te verlichten, waaraan op dien feestavond zelfs de hooge priesters deelnamen. Sommige verwijzen dit woord terug naar Zach. 14:7, waar gesproken wordt van een eenigen dag, waarop noch dag noch nacht zal zijn, en het zal geschieden ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.

Nog weer andere meenen dat de lampen die klaar gemaakt waren om licht te verspreiden, juist in gereedheid werden gebracht, toen de Heiland dit woord sprak. Volgens hen werden er op den eersten avond van het feest twee gouden lampen ontstoken in den voorhof, een aan iedere zijde van het brandoffer-altaar, waardoor (volgens hen) stad en tempel als in een zee van licht zich baadden.

Dan zijn er ook nog die deze woorden verbinden aan geheel andere omstandigheden. Volgens hen moet men teruggaan tot op vers 2 van dit hoofdstuk waar we lezen, dat Jezus des morgens vroeg in den tempel verscheen, en al het volk kwam tot Hem; en nedergezeten zijnde leerde Hij hen. Welnu, in den vroegen morgen toen de zon aan 's hemels trans verscheen, vond Hij een schoone gelegenheid om naar de draagster van het licht heen te wijzen en met dat licht voor oogen de aandacht te trekken naar Zijn licht-zijn der wereld. Het glorieuze licht des daags was dan beeld, gelijk het dat ook werkelijk is, van het geheel eenige en *werkelijke* licht der wereld. Wel mooi gezegd, doch uit hoofde van het feit van wat tusschen vers 2 en 12 in ligt naar onze beschouwing eenigszins ver gezocht. Houden we voor de aandacht dat dit woord gesproken werd een dag na het Loofhuttenfeest dan is hier eerder te denken aan den vuurkolom, die als beeld overeenkomt met dengene dien hij afbeeldde, en waarmede gansch Israel bekend was. In den vuurkolom lag de profetische gedachte van den Messias ten grondslag. Die vuurkolom had dit volk gediend op zijn woestijnreis. In die wolk en door middel ervan was de Heere niet alleen voor zijn volk een licht doch woonde Hij ook bij hen. Van de komst van dien Messias hadden de profeten gesproken: "Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduwe des doods, over dezelve zal een licht schijnen"; en: "... Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen" (Jes. 9:1; 42:6b). Terwijl de laatste profeet had aangekondigd: "Ulieden daarentegen, die mijnen naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder zijne vleugelen" (Mal. 4:2a).

Weliswaar was er ook van den vuurkolom niets meer te ontdekken, doch wezenlijk was hij een element van dezen zoo pasgevierden feestdag, en scherp stonden de historische feiten voor de aandacht van het oude bondsvolk.

Ik ben het Licht der wereld. Verscheidene malen wordt de Heere in Johannes' Evangelie en in zijn brieven het licht der wereld genoemd. In zijn inleidend woord op dit Evangelie lezen we: "In hetzelfde (de logos,

het Woord) was het leven, en het leven was het licht der menschen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen" (Joh. 1:4, 5).

In zijn eersten brief (I Joh. 1:5): "En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat *God een licht is*, en gansch geene duisternis in Hem is."

De vraag komt op wat is eigenlijk licht? En ons antwoord is onomwonden wij weten het niet. Wij staan ook hier weer voor een der mysteriën, waarvan we het woord wel dikwijls gebruiken, zonder dat we er zelfs bij benadering iets van verstaan. Laat ons er toch iets van zeggen door de vraag een weinig anders te stellen. Wat is één der eigenschappen van het licht? Ons antwoord is dan, *dat licht datgene is, waar actie van uitgaat, en dat wel op zoodanige wijze, dat het bestaan der dingen aan ons wordt ontdekt.*

In den breedten zin des woords is licht leven, bron van leven. Daarom is God een licht, omdat in Hem het leven is. Leven voor ons is gemeenschap met God. Wij moeten naar Hem toe omdat Hij leven is.

De Heere zegt hier: "Ik ben het licht." Dit houdt allereerst in, dat er naast Hem geen andere lichten zijn of bestaan. Waar Hij een lichtleven is, daar kent Hij zichzelf geheel en alleen. Zijne kennis van Zichzelf is absolute kennis, ze is in Hem volmaakt. Voor ons is het onmogelijk de Heere ooit te doorgronden, Hij is en blijft de ondoorgrondelijke grondeloze, voor ons zijn de in Hem onpeilbare diepten nooit na te speuren, we kunnen het niet eens zoover brengen, dat er zelfs sprake zou kunnen zijn, om daarmede een begin te maken.

Doch zoo staat het niet met den Heere. Voor Hem zijn er geen diepten noch schuilhoeken in Zijn eeuwig Wezen die voor Hem verborgen zijn. Hij is enkel en alleen licht. Hij was voor alle dingen, en alle dingen zijn *door* Hem gemaakt, gedacht, eeuwiglijk gekend, en alles wat Hij uit Zijn raad het aanzijn gaf, was eeuwiglijk voor Hem.

God is een licht, daarom kent Hij zichzelf en al het geschapene volkomenlijk, is Hij voor Zichzelf ook doorzichtig. Hij is dan ook het lichtwezen dat Zich in de sfeer van zijn eigen licht beweegt, die in zijn bewustzijn zichzelf en alle dingen volkomenlijk doorgrondt. God is het licht, dat wil zeggen, alles wat in de idee van licht is opgesloten is in Hem. Daarom is Hij ook het leven. Vatten we die beiden tezamen dan is Gods leven die actie in Hem waardoor Hij in verband met geheel zijn Wezen zich keert tot Zichzelf. Passen we dit toe op het Drie-persoonlijke van het Goddelijk Wezen dan hebben we het Verbondsleven Gods, zooals Hij dat binnen den kring van de goddelijke huishouding eeuwig leeft.

In dien zin kan er bij den mensch nooit sprake van zijn dat hij licht is, of leven bezit. De mensch is het niet gegund zich zelf te doorzoeken, kan zich daarom ook niet doorzien. Juist omdat hij schepsel is en

het leven, als bron van bestaan, niet uit hem voortkomt, is er in hem een drang waardoor hij geduriglijk genoodzaakt wordt zich naar God heen te wenden. Doet de mensch dit, dan is het omdat hij als beelddrager Gods weer vervuld werd door het licht van den Heiland, waardoor hij weer ontvangt verlichte oogen des verstands. Dan wordt in hem bewaarheid wat de Heiland zeide: "En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt" (Joh. 17:3).

Licht in dezen zin des woords beweegt zich op het terrein van ons kennend leven. Indien het licht ons ontbreekt is er van kennen geen sprake. Zeer duidelijk komt dit uit wanneer alles rondom ons in duisternis gehuld is. Wanneer we ons temidden van een tuin vol bloemen bevinden en de nacht zijn schaduwen over het aardrijk werpt onttrekken de schoone rozen zich aan ons oog. De duisternis is oorzaak dat de verbinding tusschen mij en die voorwerpen wordt verbroken, die bloemen zijn er nog wel, doch waar het licht mij ontbreekt is het onmogelijk om er kennis van te nemen.

Zoo is het ook wanneer we in den nacht onzen weg trachten te vinden op een voor ons onbekend pad. De duisternis wordt dan oorzaak dat we op een dwaalspoor geraken. Elke weg schijnt ons de rechte toe, hadden we slechts licht het zou ons den goeden weg doen inslaan. Licht is dan zoo bezien ook beeld van wat openbaar maakt. Waardoor de dingen voor ons in hunne ware gedaante komen te staan, waardoor we kennis verkrijgen en zekerheid erlangen. Licht staat in verband met ons kennen en is evenals brood en water een der absolute levensvereischen. Overgebracht van het stoffelijke, natuurlijke leven, in de sfeer van het geestelijke beteekent het, dat er in ons iets is, waardoor het kennen mogelijk wordt, waardoor we bewust kennen en die kennis middel is, waardoor ik de dingen in mijn binnenste ontdek en ook een ander door mij gekend wordt.

Zoo stond de eerste mensch in het Paradijs. Allereerst in betrekking tot zichzelf wist hij wie hij was, hij kende zichzelf. Hij had ook kennis van de hem omringende schepselen en zeer bepaald stelde het licht *in* en *rondom* hem, hem in staat om de dieren naar hun aard namen te geven. Zijn verstand werkte in volmaakte harmonie met Gods eigen kennis en dus greep hij onmiddellijk de Godsgedachte in verband met alles wat hem omringde. Zoo kende hij de formatie en de Formeerder der schepping. Van Adam kan gezegd worden, zoolang als hij in den staat der rechtheid verkeerde, dat hij een man van wetenschap, meer bepaaldelijk van theologische wetenschap was. Daarom bestond zijn kennis niet slechts in een constateeren van een zeker aantal feiten. Zijn kennen was een liefdewerking waardoor zijn verstand, dat op God was aangegeld, de gemeenschap der verbondsvriendschap geduriglijk zocht. Door het licht dat in hem was, was het hem niet alleen mogelijk, doch ook eene vanzelfsheid, dat Adam zich in verband met het geheel van het

organisme der schepping geduriglijk naar God den Heere uitstreckte.

Dat was naar Joh. 1:1-10, omdat de Heiland *het Licht* der wereld is. Hij alleen is het licht, zonder eenig voorbehoud, het licht in den alles omvattenden zin des woords.

Hij is dat als de eeuwige Logos, de tweede persoon in het Goddelijke Wezen. Hij is maar niet een licht, met nog andere lichten naast of tegenover Hem, neen, alles wat licht is en wat in licht is uitgedrukt, vindt *ge alleen* in Hem.

Alle Godskennis is in en uit Hem.

Hij is de Eeuwige Zoon in wien de Vader Zich volmaaktelijk weerspiegelt, die het uitgedrukte beeld des Vaders is. Daarom wordt Hij het Woord genaamd, de uitdrukking en openbaring van alles, wat in den Vader is: "Welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft. Dewelke, alzoo Hij is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord zijner kracht" (Hebr. 1:3a). De Zoon is de volmaakte openbaring Gods. De Vader is licht in den Zoon.

Vervolgens leert ons Johannes, dat ditzelfde Woord ook het licht der wereld is; en verkondigt hij: "door het Woord zijn alle dingen gemaakt en zonder hetzelve is geen ding gemaakt dat gemaakt is; dat in hetzelve was het leven, en het leven was het licht der menschen" (Joh. 1:4, 5).

Door dat Woord schiep God de wereld; is er licht in de wereld; is er de Openbaring van den Eeuwige. Dat woord bleef *in* die wereld inwonen: "Dit was het waarachtige licht, hetwelk verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld; Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; (en de wereld heeft Hem niet gekend)."

Waar nu God door het Woord de schepping verlichtte daar kan het niet anders en volgt het als vanzelf, dat: "De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk sprake uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geene spraak en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord." Zoo zong de harpenaar in Ps. 19.

Het Woord woonde in de wereld; is het licht der wereld; openbaart in die wereld de gedachten Gods, zoodat het alles van God spreekt. En temidden van de schepping stond de mensch die door datzelfde Woord verlicht werd. Datzelfde Woord dat geheel licht is plaatst ook dien mensch in de sfeer des lichts. Het Woord is de belichaming van de idee Gods en naar het beeld Gods, met een afdruk er van de idee Gods in zich, werd de mensch geschapen.

Door het Woord was het dat ons aller vader het leven des lichts kon leven, waardoor hij zich gedurig naar God uitstreckte en wel als het hoofd, de vertegenwoordiger der gansche aardsche schepping. In liefde uit te gaan naar den Schepper, den Heere te kennen,

zijn werken na te speuren en van al het geschapene de heerlijke lichtglansen op te vangen, die er door de inwoning van den Logos, zich vertoonden, was zijn heerlijk werk om daarna in alles wat hij deed te eindigen in den blijden jubel, dat zijn God enkel en alleen licht is in Wien de duisternis zelfs niet gedacht kon worden.

Zoo was hij vriend-knecht Gods, de drager van Zijn beeld en gelijkenis, in wien het voorwerp van zijn overdenking God de Heere was. Zoo stond hij aan de spitse der aardsche schepping, doordat hij in die schepping het eenige wezen was, dat bewust in de gemeenschap met den Schepper kon verkeerren. Het licht van den Logos was in de wereld, rondom den mensch, was ook in hem. Zijn verstand was zoo verlicht, dat hij uit de dingen God kon kennen en alle dingen voor hem middel waren waardoor hij zijn God kon verheerlijken.

Als de Heiland dan ook uitroept: "Ik ben het licht der wereld," dan ziet dat wel allereerst op Zijn licht-zijn, als het vleeschgeworden Woord, maar houdt het ook dat andere in waarvan Johannes spreekt in zijn inleiding op zijn Evangelie.

Hij is dus het Eeuwige Woord, de ééne uitdrukking van al hetgeen God licht doet zijn.

Hij is het Licht Gods in de schepping, door Wien de wereld haar bestaan ontving.

Hij is het licht dat den mensch verlicht en waardoor die mensch naar God uitging en zich met alle dingen Gode wijdde.

Door dat licht is het kennen van God alleen mogelijk.

Heeft de mensch dat licht niet, en dat heeft hij niet, dan is er maar Een die hem dat licht geven kan, de Christus Gods. Dat licht te missen beteekent het leven te derven. Dan is er nog wel leven, doch het is het leven des doods, want zonder Christus beteekent, dat we zonder God zijn, en zonder Christus te zijn houdt in, dat we de goede gunst of genade Gods missen. Dan is er geen licht, dat ons in staat stelt God te kennen, slechts een vuurgloed die ons nu en straks, eeuwiglijk het branden van Zijn toorn doet gevoelen.

Daarom is de mensch na zijn val ook niet meer in staat het licht Gods te zien, noch God noch zichzelf te kennen. Het Licht begaf hem. Hij kent God niet meer in de kennis der liefde. Zijn verstand werd beneveld, over de schepping trok de waas van Gods vloek en de mensch getuigt telkens weer: ik weet niet metal. Wel vertellen ook nu nog de hemelen Gods eer en het uitspansel zijner handen werk; wel bleef hem voldoende licht zoodat hij nooit te verontschuldigen is, doch dat licht in hem houdt hij in ongerechtigheid ten onder; en, rondwandele in de schepping, is zijn verstand zoo verduisterd, dat hij met het doffe oog niets meer ziet, niets meer kent in de kennis der vroegere liefde.

Eens was hij vriend; eens was het licht en dies leven; eens verstond hij de sprake Gods; eens wandelde en verblijdde hij zich in dat licht.

Het licht verdween en de jubel verstomde. Wat vroeger het groote voorwerp van zijn begeeren en wil-

len en overdenken was, werd het voorwerp van vreeze en beven. Waar hij zich bevindt, wat hij ook doet, overal doet hij de bange ervaring op, dat God tegen hem is; zijn onrustig leven van de wieg tot het graf is enkel duisternis. Al zijn zoogenaamd geluk spat als een zeepbel uiteen. Zijn geboren worden gaat langs den weg van lijden en smart. Zijn leven is één groote strijd en temidden van dien strijd hangt hem de gedachte des doods, als het zwaard van Damocles steeds boven het hoofd, en het sterven is voor hem, als hij zich voldoende verhard heeft, een sprong in het duistere. Het is overal donker en geen enkele lichtstraal wordt hem op zijn pad geworpen. Overal ziet hij den dood en grijpt de vreeze des doods hem aan en alle dagen zijns levens is hij der dienstbaarheid onderworpen aan hem die het geweld des doods heeft. Hij is gelijk aan een ontredderd schip, rondzwalkend zonder roer of compas, en dat temidden van de allerdikste duisternis. Het woord van den dichter is op hem van toepassing:

"Door uwen toorn vergaat ons kwijnend leven;
Uw gramschap doet ons hart van doodschrik beven
O God! als Gij, in majesteit verheven,
Het onrecht, dat w' in 't openbaar bedreven,
En 't kwaad, door ons in 't heimelijk verricht,
In 't licht stelt voor uw glansrijk aangezicht."

Alles is hem tegen want God is tegen hem.

En toch riep de Heiland het zoo heerlijk uit: "Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben."

Die dus dat licht volgt, dien zal zelfs de duisternis tot licht zijn. Hij is verlicht, wandelt in het licht, gaat uit naar het licht. Kan dat wel? Hierover een volgende maal.

W. V.

What fills mij heart with gladness?

'Tis Thine abounding grace;

Where can I look in sadness,

But, Jesus, on Thy face?

My all is Thy providing —

Thy love can ne'er grow cold;

In Thee, my Refuge, hiding —

No good wilt Thou withhold.

Why should I droop in sorrow?

Thou'rt ever by my side.

Why, trembling, dread the morrow?

What ill can e'er betide?

If I my cross have taken,

'Tis but to follow Thee;

If scorned, despised, forsaken,

Nought severs Thee from me.

CONTRIBUTED

Editor of the "Standard Bearer":

There is in the after recess program of the First Protestant Reformed Young Men's Society, a feature known as a "three-minute talk," in which a member may speak on any subject he wishes, and which is generally followed by a discussion. A few weeks ago one of our members utilized this feature for a talk on the subject, "What is Wrong with Our Standard Bearer?" The speaker enumerated some reasons why he thought the Standard Bearer did not appeal to the young people in its present form.

In the discussion which followed this talk it was brought out that there existed among our society members a decided condition of dissatisfaction and later inquiry disclosed the fact that this condition was quite general among our young people. Now in our day, the glorious reformation principles which are so dear to the hearts of our people, are branded as obsolete by the greater part of the Christian world and many believe that they are not fitted to the so-called advanced man of the twentieth century. The great flood of religious writings with which we are beset on all sides, testifies in a greater or lesser degree to this deplorable tendency. Because of its reformed principles, the Standard Bearer occupies a unique place in the midst of this flood of religious periodicals that are now published and because of this we are convinced that a lukewarmness on the part of the young people towards our church paper is a danger signal that should not go unheeded.

We are convinced, however, that this lukewarmness does not lay in the fact that our young people are becoming indifferent to reformed doctrine, but that it is rather a question of the form of presentation of the material in our church paper, and of the language in which much of it is presented. It is in other words a matter of editorial arrangement on the one hand and of the Holland language on the other that seems to account for this feeling. Because we feel that this is a dangerous condition, the Society has deemed it advisable to write this essay and in that way bring the sentiments of the society before the editorial staff of the Standard Bearer. We have been informed that the board of publication is contemplating some changes in our paper, and we have therefore chosen this time to bring our views on the matter to the fore.

The first matter with which we wish to deal is that of the Holland language. A common protest among the young people is that the paper contains more Holland than English writing and because of their inability to read the Holland well enough to understand it thoroughly they thus lose much benefit on this account. A little investigation has proved that there is quite an unequal division of language in the writing of the paper. For instance, we find in the four January and February, 1931, issues of the Standard Bearer a total

of one hundred fourteen and a half columns of Holland material as against seventy-seven and a half of English. Now we cannot conceive that the reason for this is that the Holland class is any more important to the well being of our church and denomination than is the class composed of our young people. The latter class is the future church and must, in view of present religious conditions, be well trained in reformed doctrine; yet our young people derive considerably less benefit from the Standard Bearer than does the Holland class which has performed the greater part of its labors in the church. Inasmuch as we have an equalization of languages in our public worship, it seems that this policy could also be followed in our church paper.

A further protest is that the articles as a rule are too long and because of this it becomes necessary to limit the variety of subjects treated. In the past there have appeared in the Standard Bearer a number of articles of the Scripture expository type. Now we do not wish to be misunderstood on this point. We firmly believe that Scripture exposition is the most essential work of the church. Surely we should have naught else in our public worship, catechism, and Sunday school. Concerning a church publication, however, it is our belief that one Scripture expository article in the form of the familiar "Meditation" for instance is sufficient. To our mind, the function of a church paper is to apply the religious principles to every day events and circumstances of life. Other leading religious papers carry only one purely Scripture expository article, and for the rest concern themselves with the matter of timely conditions in their relation to Scripture and the application of Scriptural principles to every day life, which, as we have said before, is to our mind the more unique function of a religious periodical.

The logical remedy for both length and lack of variety would be a systematic division of the subject matter of the Standard Bearer. Under this plan each editor would be assigned certain departments or phases of religion to deal with in the paper. In this way each editor would be able to make a special study of his particular department and would cover his field without danger of overlapping on any other subject material. We have in mind several headings of departments into which the contents of the Standard Bearer might be divided and which to our mind would do a great deal to revive the lagging interest of which we spoke in the beginning. There is for instance the title, "Current Events as Signs of the Times." In natural life, how interesting and full of significance are the signs of spring! We know that the returning birds and budding trees all give promise of what is to come. Even so the child of God is concerned with the signs of the times, for they bring ever closer his release into the true and lasting life. This heading has great possibilities to our mind.

Another department that would fill a long felt need would be a children's page. As it is, the Standard

Bearer makes no appeal whatsoever to our adolescent youth. The church utilizes the media of the catechism and Sunday school, but seems to overlook the possibilities of the church paper as a medium of instruction. Then we could also consider a few more headings; for instance, under the heading, "Book Review" would be a review of current, secular, and religious books. A column containing interesting clippings and comments from contemporary religious publications, together with other notes of interest might be included under the heading, "Local Church News."

We realize that such changes as we have suggested would require an enlargement of the editorial staff of the Standard Bearer. Sometime ago there was published a tale of the World War which bore the title, "All Quiet on the Western Front." It seems to us that this title very aptly describes our western ministers; especially in regard to Standard Bearer contributions in the English language. We do not believe that these young men are so busy that they could not give some of their time and talents toward the Standard Bearer.

Possibly these reasons which we have given do not seem to justify the feeling of discontent of which we have spoken, but we believe that the adoption of some of these suggestions which have been mentioned would do a great deal to revive the lagging interest of the young people in the Standard Bearer. In regard to the language question, the solution which would be the easiest to follow would be to our mind as follows: To issue one all Holland and one all English Standard Bearer each month. Then if the Holland people would prefer their material as it is, the same could then be left in its present condition, thus eliminating any interference with the English Standard Bearer. If this suggestion were to be adopted, the young people would receive their paper so that it could be read from cover to cover.

As to contents, the paper would contain, besides a meditation, articles which would be more especially dedicated to the purpose of presenting spiritual food in relation to the life we lead on week days, namely, a life away from all that which in a more special sense characterizes our life on the Sabbath.

While all of these suggestions may not be feasible at the present time, we nevertheless feel that some of them should be adopted in order to stem this tide of lack of interest among the young people.

Andrew Voss

THE BOOK OF ECCLESIASTES

The sayings of this book can easily be understood if it is borne in mind that the life the author has before his eye is a life divorced from God. As was said, the preacher appraises, evaluates, from a spiritual-ethical slant, every phase and department of life. As

he passes from phase to phase, his conclusion each time is: real life is to fear God, or, life has worth only when linked up with God, permeated with His grace, and lived to His glory.

The preacher continues (verse 8): "All things are full of labour; man cannot utter it; the eye is not satisfied with seeing, nor the ear filled with hearing."

It is the eye and the ear of the natural man of which the preacher here speaks. This eye is never satisfied because it fails to get before its vision God. This ear is not filled because it refuses to hear God's speech.

The unsatisfied ear and eye signify in the last instance an unsatisfied soul whose organs the eye and ear are. The soul of man hungers and thirsts. There is a great void in man's life. If not filled man's soul is restless in him. Whereas this void can be filled by God's likeness only, and whereas the natural man will have nothing of God, but feeds his soul on bread that is no bread, his eye is not satisfied with seeing, nor his ear filled with hearing, and the great void remains.

Take the scientist with his eye pressed to the microscope; his eye is never satisfied with seeing. There is always that smaller unite of matter which, when placed under a glass with greater magnifying power, invariably turns out to be a still smaller universe with still smaller bodies roaming through its empty space.

And how about the astronomer peering through the telescope into the solemn depths above him. His eye is never satisfied with seeing in that he looks for that heavenly body still lying beyond the reach of his instrument.

But even though the instruments of the man of science were capable of drawing within his range of vision all there is to be seen, his eye would still be dissatisfied, as this eye refuses to see God. Are not therefore the engagements of this man absolutely vain, empty, yea, sinful. This is what the preacher would have us take home to our hearts; for the term vanity in his discourse has an ethical significance. What is true of the eye peering through a telescope is true of every eye in respect to anything that may be brought before its vision. The engagements of this eye are vain, in that this eye refuses to see God.

This same truth Jesus emphasized when He said to the woman of Samaria: "Whosoever drinketh of this water shall thirst again; but whosoever drinketh of the water that I shall give him shall never thirst . . ." *This* water that Jesus gives is in the last instance God Himself as we see Him in the face of the Saviour.

We are not decrying science, and its discoveries, but the scientist who fails to burst forth in praise when he beholds God's wonders. This man's engagement, viewed from a spiritual angle, are vain, sinful.

"The ear is not filled with hearing" is a statement, to which we attend in the next article.

G. M. O.

EEN VRAAG

Broeder J. D. van Gr. R., Mich., schrijft ons:

Wil u zoo goed zijn, om een antwoord te geven op de volgende vraag:

Kan een krankzinnige zelfmoordenaar het Koninkrijk Gods ingaan?

Vergun mij op deze vraag het volgende te antwoorden:

1. Als de vraag niets meer bedoelt dan ze letterlijk zegt, dan zou ik bevestigend willen antwoorden. Immers, bij God zijn alle dingen mogelijk. Het is zoo bezwaarlijk voor een rijke om het Koninkrijk Gods in te gaan, als het is voor een kemel door het oog van een naald te gaan. Toch is ook dit mogelijk bij God. Stellen we de vraag dus zoo: kan God een krankzinnige zelfmoordenaar het koninkrijk der heerlijkheid doen ingaan? dan antwoord ik met een onbewimpeld *ja*.

2. Doch hiermede zal de vrager wel niet bevredigd zijn. Wat we onder 1 schreven, wist hij natuurlijk zoo goed als wij. En ik vermoed dan ook, dat ik daardoor zijn vraag niet heb beantwoord. De vraag bedoelt zeker ook om de kwestie te stellen: zou God het ooit toelaten, dat een Zijner kinderen zelfmoord zou plegen? Alle dingen zijn toch onder Zijn bestuur. Ook een krankzinnige zou de hand niet aan zijn eigen leven slaan, zoo God het niet toeliet. Zou Hij het dan toelaten, dat een Zijner kinderen, ook zelfs in een staat van krankzinnigheid, zelfmoord pleegde? Ge kunt de vraag ook zoo stellen: als iemand in een staat van krankzinnigheid zelfmoord pleegt, is hij dan wel een kind Gods?

3. Op deze vraag zou ik liever geen beslist antwoord willen geven. Ik gevoel zelfs, dat een beslist antwoord niet mogelijk is. De verborgene dingen zijn voor den Heere onzen God, de geopenbaarde voor ons en onze kinderen. En hier betreden we zeker wel het terrein van verborgen dingen. We weten zoo weinig van het abnormale leven van een krankzinnige, dat het voor ons onmogelijk is om te bepalen, in hoeverre hij verantwoordelijk mag worden gehouden voor zijne daden. Alleen maar, als de vraag gedaan wordt: kan het wel, dat een krankzinnige zelfmoordenaar zalig wordt? zou ik naar het oordeel der liefde bevestigend willen antwoorden.

H. H.

INGEZONDEN

The Christian School and Its Relation to the Church

II

A mistaken notion it is to contend that our Christian schools are sectarian and must therefore be parochial as to its system. And again, it is an equally mistaken conception that because the Church gives the

school financial support, that the schools are therefore under the supervision of the Church. We contend that neither the State nor the Church is in the final analysis responsible for the education of the child. That is the parental duty and privilege. The parent can create an institution as a school. That the State does provide schools is a necessary evil. When the parent neglects his duty, it follows that the State must necessarily step in and provide schools for the education of the children. for the preservation and the well-being of the State and its citizens.

The Christian school, however, is an evidence that our parents had understood their obligation. They understood that it was the will of God that their children should be trained in the fear of the Lord. Because of this consciousness, which was rooted in sound religious convictions, they sacrificed all they had. We of the present generation can thank God for the parents He has given us that they might devote their time, talents, and their meager savings for our education and training. No sacrifice was too great for them, and the institution of the Christian school is certainly a credit to their zeal and love for that cause. Besides, the Christian school is a testimony that their convictions and principles were more dear to them than the gold, silver, and the luxuries of this world, which they might have had more abundantly had they not been actuated by holy zeal to do the will of God in respect to their children.

The Christian school also bears the testimony that our parents fought for religious liberty. They did not entrust their children to the State schools. Neither did they allow the Church to train their children. Had they not seen that the Church school at times were destined to teach their children convictions contrary to their own? History might be quoted to substantiate this factor. Fact is, the parents were conscious too of their vow made to God, when their children were baptized, and because they were actuated by their parental duty, they founded Free Christian schools. These schools were the expressed testimony of their convictions. It was a school of the parents, even as it is today, controlled and supervised by them. And every parent who held the same religious convictions could be a member of the association of the school, and send his children there. This situation has not been changed even today. Moreover, this must not be changed if we are going to retain the principles so dear to us. The Christian school must of necessity remain a Free Christian school, not controlled or supervised by the State or the Church. It is a school of the parents, and the Church which desires to usurp its authority, and commences dictating to the school, is enfranchising upon the rights of the parents. (We will come back to this later.)

(To be continued)

A. C. BOERKOEL